

Projektets titel:

Diagnoseproblematikken

Udarbejdet af:

Ian Dinic, studienummer 54031

Britta Tejlmann, studienummer 54051

Vejleder:

Trine Østergaard Wulf -Andersen

Fag:

Sociale Interventionsstudier

Modul:

1. kandidat modul

Antal sider og anslag:

Sider: 36

Anslag: 79.481

Indledning	3
Problemformulering	4
Afgrænsning.....	4
Forskningsperspektiv	4
Forandringsperspektiv.....	5
Overordnede metodiske og teoretiske overvejelser	6
Praksis	7
Teoriafsnit	8
Metodiske overvejelser	14
Analyse afsnit.....	21
Diskussion.....	32
Konklusion.....	34
Perspektivering.....	35
Proces beskrivelse	36
Litteraturhenviisning:	38
Bilag nr. 1.....	40
Bilag nr. 2.....	47
Bilag nr. 3.....	57

Indledning

I løbet af vores første semester i “Sociale Interventionsstudier”, er vi blevet præsenteret for ny viden. Vi er mere eller mindre praktikere som er kommet fra arbejdsmarkedet til teoriernes hverdagspraksis. Dette har gjort, at vi har brugt vores praktiker viden til at se på en problemstilling der kan undersøges med vores nye perspektiver på hvordan en problemstilling kan anskues. Vi kan populært og lidt frisk sige, at vi er inde i vores eget personlige paradigmeskift fra en praktiker diskurs til en studerende på en kandidat uddannelse.

Vi har beskæftiget os med begrebet diskurs på første semester. Begrebet var kendt af os, fra hverdagens sammenhænge, hvor det blev brugt til at forklare en bestemt strømning, f.eks. politisk diskurs. Vi blev interesseret i begrebet i takt med at vi begyndte at sammenholde vores praktiske erfaringer med hvordan vi, som mennesker i et samfund, er påvirket af og selv påvirker, den retorik vi til daglig er en del af.

Vores anskuelse om omverden bliver påvirket dels igennem vores uddannelse og diverse medier, og dels af vores oplevelse af omverdenen i praksis. Disse to faktorer hænger sammen og påvirker hinanden, idet vores oplevelse af omverden bliver påvirket af det, vi læser i aviser og hører i medierne. I dette samspil opstår der diskurser eller syn på bestemte fænomener i samfundet. Disse diskurser bliver vi påvirket af i vores arbejde og sociale relationer og drager deraf vores egne holdninger. Vi vil gerne se nærmere på hvordan vores meninger og holdninger bliver dannet. Hvad betyder de for vores hverdagsliv og hvilke konsekvenser har de for en “Social Intervention”?

Vi har fra starten været optaget af diagnoseproblematikken. Der er mange forskellige vinkler på dette brede emne. Der er f.eks. om den unge er ”fanget” i sin diagnose eller om det er en hjælp eller måske en belastning at have en diagnose? Er det i virkeligheden nødvendigt at få en diagnose for at blive taget alvorligt? Der er også en tendens i tiden hvor fokus er på at pårørende søger efter en diagnose. Der har sågar været en TV-udsendelse, “Diagnose søges”

(http://www.dr.dk/sundhed/diagnosesoeges/diagnose_soeges.htm), hvor det gik ud på at lede efter en diagnose til at forklare deres tilstand. Og dertil kommer alle de muligheder vi har på internettet til selv at finde vores egen eller vores børns diagnose. Diagnoser er noget der bliver omtalt i mange forskellig sammenhænge.

Problemformulering

Hvilken betydning tillægges diagnosen i mødet med en ung på en produktionsskole?

Vi vil i vores projekt gerne undersøge om der er en bestemt måde, at tale om og med unge på som har en diagnose, på. Vi vil gerne se på om der er en diskurs omkring unge med en diagnose og om det har betydning for den praktiker der har med den unge at gøre i dagligdagen.

Afgrænsning

Vi vælger i dette projekt at, fokusere på i hvilket omfang en praktiker tillægger diagnosen betydning i mødet med unge. Vi vil derfor ikke have fokus på den enkelte unge, og hvilken betydning diagnosen har for denne. Ligeledes undlader vi at beskæftige os med, hvordan praktikerens betydning vil have af konsekvenser for den unge.

I dette projekt er vores felt en produktionsskole og vi vælger hermed at indskrænke os sådan, så vi koncentrerer os om praktikernes arbejde med unge, der har diagnoser netop på denne institution.

Vi er fokuseret på betydningen af ordet som begreb i en social relation. Vores hovedanliggende er ikke at beskrive forskellige former for diagnoser og deres betydning, men vil se på de forholdemåder der kan være bestemmende, for hvordan en ung med en diagnose mødes.

Forskningsperspektiv

Vores forskningsmæssige omdrejningspunkt er socialkonstruktivismen. Når vi skriver ud fra en socialkonstruktivistisk tilgang ser vi på at alle former for erkendelse sker i den kultur det enkelte menneske er en del af. Når vi beskæftiger os med mødet mellem en praktiker og en ung med diagnosen som omdrejningspunkt er det, ifølge socialkonstruktivismen, at alle mennesker reproducere deres fortolkninger og får viden igennem sociale relationer. Altså så er praktikerens erkendelse socialt konstrueret.

Forandringsperspektiv

Det er for os vigtigt, at gøre klart hvad vores forandringsperspektiv er. For at "nytte noget" er det vigtigt at se på, hvordan noget nytter noget, og hvor lidt og hvor meget der skal til. Jo Krøjer påpeger i en artikel i Nordisk udkast at "*...al videnskab rummer et forandringsperspektiv i den simple forstand, at når vi ved noget mere eller andet, end vi vidste før, så er i hvert fald vores viden forandret.*" (Krøjer, 2006, s. 25)

Selvom vi skriver i socialkonstruktivistisk perspektiv, og dermed skriver ud fra en syntese der siger at vi ikke kan holde fast i noget endegyldigt, da alt er foranderligt hele tiden, betyder det nødvendigvis ikke, at der ikke kan forekomme forandring. Det kan dog være mere vanskeligt at fastslå om der er fundet en forandring sted.

Krøjer skriver også at når man undersøger et problemfelt med udgangspunkt i socialkonstruktivismen har man et normativ sigte. (Krøjer, 2006)

Vi har i vores projekt et normativt sigte, idet vi vil beskæftige os med diskurser og strømninger i mellem menneskelige relationer og i samfundets syn på en bestemt problemstilling, inden for en bestemt gruppe af specifikke menneskelige egenskaber.

Når vi samtidig, i denne sammenhæng, sætter forandring ind, kan vi argumentere for at vi med dette projekt beskæftiger os med sociale interventioner.

Sociale interventioner er derfor for os, at bidrage til at skabe en social forandring i mellemmenneskelige relationer i konteksten af hverdagsliv og samfund.

Hvordan kan en sådan forandring så forudses at kunne gavne, især når vi tænker på vores meget begrænsede genstandsfelt af to praktikere på en produktionsskole?

Krøjer, refererer til en af hendes egne forskningsprojekter, da hun taler om at viden og indsigter kan udfordre og forstyrre bestemte virkeligheder, og dermed være med til at skabe en refleksion og en italesættelse af viden som ikke var bevidst kendt før. Og i den situation kan der argumenteres for, at der finder en forandring sted. (Krøjer, 2006)

Stadigvæk kan man sætte spørgsmål tegn ved, om det lille genstandsfelt, som vi her beskæftiger os med, altså to praktikere, kan skabe en samfundsrelevant ændring i et større perspektiv.

Det kan vi heller ikke med sikkerhed garantere, men vi kan være med til at skabe ny viden for os selv og håbe på, at det kanalisere ny viden hos de personer som har været deltagende i vores projekt og dermed håbe, at den refleksion som vi forhåbentligt har sat i gang, kan ændre små normative

handlinger og forholdemåder hos alle implicerede parter, som kan komme målgruppen til gode og gavn. Hvis det er tilfældet vil vi påstå, at vi har bidraget med en samfundsmæssig relevant social intervention.

Vi vil medbringe et citat fra Jo Krøjer som kan bidrage til vores egen personlige udvikling af og perspektivering af vores begyndende ændrede rolle fra praktiker til kandidat studerende.

”Den manglende mulighed for, som forsker at kunne garantere eventuelle konkrete forandringer som resultat af et forskningssamarbejde med eksterne parter vil for forskeren opfattes som en selvfølgelig præmis.”(Krøjer, 2006, s. 35)

Med afsæt i dette perspektiv vil vi fortsætte med at præsentere vores projekt.

Overordnede metodiske og teoretiske overvejelser

For at kunne redegøre for, om en praktiker er påvirket af forskellige diskurser og i den forbindelse se på hvilken betydning han tillægger diagnosen, i dennes arbejde med unge vil vi anvende et semi-struktureret interview.

Vi vil benytte os af Norman Faircloughs tredimensionelle analysemodel til at analysere vores interviewtekst og vil efterfølgende bruge teorier til at belyse vores problemstilling med. Vi vil fremover i projektet kalde vores interview for interview tekst. Vi vil bruge begreber som, epistemer og magt, som vi benytter Foucault og hans teorier til at belyse, og vi vil bruge begrebet, sociale patologier, og anerkendelse, som Rasmus Willig er med til give os en forklaring på. Järvinen og Mik-Meyer vil med deres begreb klientliggørelse give os en indsigt i hvordan institutioner kan være med til at skabe en klient.

Efter analysen vil vi i et diskussions afsnit komme ind på de forskellige anvendte teorier og vores analyse, og diskutere hvilke betydninger praktikerne lægger i diagnosen og se hvordan disse betydninger bliver dannet. I det vi har et socialkonstruktivistisk udgangspunkt så vil vi ikke diskutere om hvorvidt vi oplever at praktikernes betydning af diagnosen er rigtig eller forkert, da vi ikke vil finde frem til om der er en endegyldig sandhed. Vi vil derfor udfra vores interviewtekst kun tage udgangspunkt i informanternes udtalelser og derigennem konkludere på disse.

Praksis

Praksisfelt:

For at undersøge vores problemstilling, valgte vi at tage kontakt til produktionsskolen Egelykke. Vi valgte netop denne produktionsskole på baggrund af et forhåndskendskab til denne. En af os havde i forvejen kontakt til stedet og vidste at der var to praktikere, som havde givet tilsagn om, at de gerne ville deltage i projektet og stille sig til rådighed med at blive interviewet. Disse to praktikere var ansat på musikafdelingen. Vi var også klar over, igennem det ene gruppe medlems kontakt, at der var unge som havde en diagnose, der gik på musikafdelingen.

Anonymisering:

For at anonymisere den produktionsskole vi har besøgt vælger vi konsekvent at kalde produktionsskolen for Egelykke. Dette er opdigtet og når vi laver kildehenvisninger til deres hjemmeside, benævner vi det, (produktionsskolens hjemmeside). Vi vælger at beholde Egelykke som stednavn til den kommune vi henviser til, hvilket ligeledes er en opdigtet kommune. Der vil blive mulighed for at få det rigtige navn og rigtige relevante hjemmesider ved besvarelsen af opgaven, hvis det ønskes.

Vi har valgt at benævne personalet på Egelykke, praktiker. Det har vi gjort, fordi det er et ord, som dækker alle der arbejder med unge med diagnose uden at skele til om personalet er pædagogisk personale eller andet fagligt personale.

Musikværkstedet:

På musikværkstedet er der ansat 2 personaler. Disse to personaler kalder vi fremover praktiker 1 og praktiker 2. Disse to praktikere er ikke faglærte pædagoger men begge af forskellig håndværksmæssigt baggrund.

Der er på det tidspunkt hvor vi besøger dem, indskrevet 24 elever på musikværkstedet.

På musikværkstedet kan de unge lære at spille og synge og få rytmelærer. Der bliver sammensat forskellige konstellationer af musikgrupper og der er en rolle til alle. Hvis man ikke spiller et instrument og ikke synger, er der brug for teknikere, opstillere og andre opgaver der er relevante for at få det hele til at passe sammen. Der er altid en opgave at varetage til alle.

Musikværkstedets måde at tjene penge til produktionsskolen på, er at danne musikgrupper som de

optræder med. Musikværkstedet har forskellige faste traditioner, som at spille på byens torv 1. Maj og hver december tager de ud og optræder i børnehaver og SFO'er med et specielt tilrettelagt juleshow, derudover har de et samarbejde med forskellige musiksteder i byen hvor der bliver lavet events, både foranlediget af musik værkstedet, men også af enkelte elever som af dem selv bliver en del af det lokale ungdoms musikmiljøet i kommunen.

Vi har nu præsenteret vores praksisfelt og vil fortsætte med at redegøre for de enkelte teorier vi vil benytte os af til at belyse vores problemstilling.

Teoriafsnit

Michel Foucault

Foucault er ikke en enkel teoretiker at forstå, og han har bidraget med meget materiale og har reguleret sine perspektiver og synspunkter over tid. Foucault er kendt for at bruge historien som fundament til at forstå samtiden.

Vi vil tage udgangspunkt i Ole Thyssens fortolkning af hvordan Foucault beskriver samtiden:

“Filosoffen skal ikke for Foucault være en universel mestertænder men stille tidens diagnose - f.eks. den diagnose at tanken om mennesket er en fold i vor viden der snart vil forsvinde. Han skal undersøge hvordan tiden taler til sig selv og finde mønstre i tidsbundne diskurser og i de institutioner, som giver dem social krop.” (Thyssen, 2013, 7%)

Med det i mende, vil vi fortsætte med at se på hvordan Foucault mener, at vi bliver påvirket på forskellig vis af det samfund vi er en del af i dag. Foucault er med til at give os nogle muligheder, for at se på hvordan vores sociale relationer er med til at skabe den verden vi lever i. Når vi bringer Foucault med ind i vores projekt er det fordi vi har nogle overvejelser om, at der i mødet mellem en praktiker og en ung med en diagnose kan forekomme styring på forskellige måder. Vi vil derfor gerne, med Foucaults perspektiv, se på disse overvejelser og se på, hvordan de viser sig, og hvilken betydning de eventuelt har på mødet mellem en praktiker og en ung med diagnose.

Episteme

Foucault har et begreb han kalder episteme. Dette begreb har han omformuleret løbende i hans forfatterskab, vi bruger episteme begrebet som, det sæt af regler som hører til en bestemt epoke. Foucault har tre hovedepoker og nævner en fjerde, som en der måske er på vej: renæssancen, klassicismen, moderne tid og en postmoderne epoke, som er på vej. Hver epoker har sit episteme, som kan ses som systemer at koder, sandheder og talesystemer. (Heede, 1992).

Et episteme er det sprog og de udsagn der bliver benyttet i samtiden. Han ser ikke på om et udsagn er positivt eller negativt og hans mål er ikke at finde ud af nogen meningsbestemmelse af disse italesættelser. Hans fokus er at se på de ord og talemåder der bliver brugt og se på formodningen om hvorfor der ikke er brugt andre i stedet. “ *Spørgsmålet vedrører ikke hvad udsagnet er, men at det er. Det er udsagnets virkemåde snarere end dets betydning der er i fokus.* ” (Heede, 1992, s. 77).

Epistemer er interessante for os, fordi vi selv beskæftiger os med nogle antagelser omkring det samfund vi er en del af. Vi har en formodning om, at netop samfundet i dag har nogle bestemte sproglige og begrebslige retninger, som kan have betydning for vores anskuelser af forskellige problemstillinger, deriblandt hvilken betydning diagnoser har for et møde med en ung. Disse sproglige og begrebslige retninger antages som betydningsfulde i mødet med en ung med en diagnose.

Epistemer er relevante for os, fordi de kan give os et billede af hvilke talemønstre der er i vores samtid, og hvilke diskurser der her og nu er mest gældende. Et episteme kan også være det bestemte talesystem, altså ord og diskurser der hersker i en institution. Produktionsskolen Egelykke er i vores projekt genstandsleddet på et episteme. Vi vil gerne bruge Foucault og hans epistemer til at undersøge om der er et sæt regler som vi kan henhøre til både den større ramme af epistemer men også den mindre ramme som produktionskolen. Med det ville det være interessant at se på hvilken form for epoke, eller samfund vi befinder os i. Epistemer, eller koder er med til at definere eller vise os om hvordan magten kan virke i vores daglige virke.

Magten

Magten har ifølge Foucault ændret sig historisk fra den direkte korporlig magt til at blive en kamp om at subjektivere den moderne sjæl. Det bliver nu sindets “*hjernens bløde fibre*” (Heede, 1992, s. 93) som bliver der, hvor magten kan placeres med semiologien som redskab. (Heede, 1992).

Foucault ser ikke magten som en top - down funktion. Han ser ikke magten som f.eks. en statsmagt, eller en person eller en instans der bestemmer over andre. Han erkender at det findes, men at magten virker begge veje, Foucault lader magten være, som Heede skriver “ *et ontologisk, samfundsmæssigt grundvilkår, at leve i et samfund er simpelthen ensbetydende med, at handling styrer andre handlinger;* ”(Heede, 1992, s. 43).

For Foucault er magt noget allestedsnærværende. Vi bliver dagligt påvirket af magt og vi påvirker selv magten. Magt kan godt være kendt i form af forskrifter og love, men det er den “ikke kendte” magt Foucault beskæftiger sig mest med.(Heede, 1992)

“Magten virker således på den særdeles snedige måde, at netop der hvor individet tror sig i helle fra den - i dét det søger at beskytte som sit allerhelligste: sit indre ,selvet , sin særegne individualitet..o.l. - dér er magten allermest virksom..!”Heede, 1992, s. 25)

Foucault anser magten som det der sker i hverdagens institutioner og som er gensidig. Ifølge ham er magten lige netop der, hvor man ikke forventer den er. Dette gør at den kan virke mere styrende i kraft af dens ubevidste styring. Det er derfor at det for Foucault, er vigtigt at lede efter og analysere sig frem til hvor magten er, for at blive bekendt med den og kunne handle på den. Og det er især vigtig at se på det som, umiddelbart kan virke så selvfølgeligt, at vi ikke er opmærksomme på det, da det oftest er på det sted magten viser sig.

Det er i den kontekst vi vil se på, om hvordan magten eventuelt virker i en institution som Egelykke og i mødet mellem praktiker og en ung med diagnose. Ved at analysere på hvor magten er, er der størst mulighed for at se en forandring. Foucault ser dermed muligheden for forandring som en dialektisk kamp, men en kamp der ikke opfattes i øjeblikket at os og som skal analyses frem for at kunne blive opdaget. Han tager dermed et bottom-up perspektiv og argumentere for at magten regerer i praksis via sociale relationer og sproglige diskurser. (Heede, 1992)

Vi vil bringe dette perspektiv med ind i vores analyse og se om der i vores interview tekst er stedet hvor vi kan aflæse om der finder en magt sted i mødet med en ung med en diagnose.

Sociale Patologier

Rasmus Willig er optaget af at se på samfundet og dens betydning for hvordan dens individer befinder sig i det samfund. Vi har valgt at tage Willigs beskrivelse af begrebet sociale patologier, og hans anskuelser om det neoliberale samfunds betydning for individet.

Vi vil ligeledes beskæftige os med hans betragtninger, om hvilke egenskaber der bliver vægtet hos

det enkelte individ i et neoliberalt samfundsperspektiv. Dette vil vi gøre ved at bruge hans anerkendelsesbegreb.

Willig beskriver at sociale patologier ”kendetegner sygdomsforhold i samfundet...”. (Willig, 2005, s. 7).

Det er relevant for os at se på sociale patologier, fordi vi vil se på praktikerens måde at møde en ung med en diagnose på, hvilket indebærer, at vi må se på det samfund som praktikerens er en del af og de normer, der er fremtrædende i det enkelte samfund. Vi har en forventning om, at vi igennem dette perspektiv kan få en viden til at vurdere, om der igennem praktikerens måde at se en ung med diagnose på, kan findes bestemte forståelser af en diagnose i vores samfund i dag.

“Patologi er først og fremmest en lidelsesform, der gør sig gældende som et menneskeligt og et socialt vilkår på to måder. Enten ved at være en lidelse i selvet, som forhindrer individet i at tage del i sociale fællesskaber, eller også ved at skabe et klarsyn, hvor lidelsen bliver et redskab for individet til at forholde sig kritisk til det sociale. (Willig, 2005, s.8)

Willig tager to patologiske perspektiver som han kalder kundskaber om livet. Det medicinske aspekt og det socialfilosofiske aspekt. Vi tager udelukkende i vores opgave udgangspunkt i det socialfilosofiske aspekt som indebærer at der med et “*diagnosticerende blik*” bliver set, på en indre menneskelig lidelse som ikke umiddelbart er synlig.(Willig, 2005, s. 9).

Det gør vi fordi vi vil se på, hvilke betydninger en diagnose har på mødet med en ung med en diagnose, og derfor ser vi i dette perspektiv ud fra at der, antager vi, er et bestemt samfundssyn på måden at definere en diagnose på som kan formodes at have en betydning for de sociale relationer omkring den unge med diagnosen.

Willig gør klart at selvom der er tale om en samfunds diagnose, har det konsekvenser for det individ der lever i samfundet og er derfor også en anskuelse på de individuelle konsekvenser.

Willig argumenterer for at vores nuværende samfund er funderet på en markeds orienteret diskurs, et neoliberalt samfund.

”... i den massive neoliberale økonomiske diskurs, som synes at gennemtrænge det sociale felt helt og holdent, ...” (Willig, 2005, s. 29).

At der bliver lagt mere vægt på økonomien i samfundet, betyder ifølge Willig at de menneskelige egenskaber bliver sekundærer i forhold til markeds økonomiske vilkår. Og han mener at det sociale felt er styret mere ud fra markedsøkonomiske perspektiver end af politiske. Konsekvenserne for et

[

individ, at leve i et neoliberalt samfund er kendetegnet ved, ifølge Willig, at der er en foranderlighed som kan være svært at gennemskue. For de unge med diagnose og ligeledes en praktiker vil det formodentlig betyde, at grundlaget for både at praktisere ydelser i en produktionsskole, og også for den unge med en diagnose at kunne navigere i den ustabile hverdag antageligt kan være afgørende for, hvordan sociale relationer kan imødegås. Desuden formoder vi at den økonomiske vægtig kan have en betydning for den sociale praksis.

Willig går så langt, som at betegne det neoliberale samfund for totalitært idet, det giver individerne et indtryk af selv og medbestemmelse, hvilket i realiteten ikke er en mulighed, da det neoliberale samfund har ophøjet sig selv som, "*en form for moralsk sandhed*" (Willig, 2005, s. 29), og derfor har individerne ingen muligheder for at organisere sig anderledes end hvad det neoliberale samfund foreskriver. (Willig, 2005)

En af grundene til at vi i vores samfund i dag, ser at diagnoser er mere fremtrædende, kan være fordi at forventningerne til hvad vi skal kunne, for at være gyldige samfundsborgere, er ændret. Ifølge Willig, er vores grundantagelse ændret fra, at vi før havde faste rammer i form af samfundsklassefællesskaber og dermed havde veldefinerede forventningskriterier til, hvad der blev forventet af os, det vi skulle leve op til. Disse rammer er ændret nu, idet vores samfund er mindre klasseopdelt og dermed har vi ikke et sæt kendte regler at agere og reagere ud fra. Vi har i stedet, i følge den neoliberale grundantagelse, alle lige store muligheder for at realisere os selv, som vi har en pligt til at bruge og økonomisere med. (Willig, 2005).

I denne samtid er kampen om anerkendelse det afgørende aspekt for et individ. Han taler om at vi i stedet, som enkelt individer i modsætning til fællesskabs identiteten, er nødsaget til at finde vores indre kompetencer, for at opnå accept i kraft af anerkendelse. Men idet vores samfund ifølge Willig, konstant ændre sine kriterier for hvilke kompetence det har brug for og dermed også ændre betingelserne for at få anerkendelse, kan det have den konsekvens at nogen individer mister muligheden for at kunne følge med, og dermed mister muligheden for at få anerkendelse.

I dette samfundsperspektiv bliver det individet selv, der er ansvarlig for sin egen udvikling. Der er ingen fælles og forudbestemte forståelser af hvad der bedst at gøre. Realiseringsmuligheder, som uddannelse- og arbejdsforhold, er kontekstafhængige og hele tiden foranderlige og kræver at man som individ skal kunne have en indsigt i sine egne kompetencer og muligheder, og samtidig have en forståelse for hvilke der er brug for. Man skal som individ være i stand til at kunne agere i konteksten, her og nu og skal være i stand til at tage de, for samfundet, rigtige beslutninger der gør,

at man kan få en anerkendelse. (Willig, 2005). Dette aspekt må vi formode kan have en betydning for de mennesker som af forskellige grunde ikke kan leve op til de krav der stilles for at kunne blive anerkendt.

Vi vil gerne se på hvordan dette aspekt kan spille ind i en institution og dermed også på praktikerne i vores interviewtekst. Før vi kommer til vores analyse vil vi bringe endnu en anskuelse med ind i vores opgave.

Klientliggørelse

”Begreber som socialt udstødte, misbrugere eller utilpassede unge signalerer, at de berørte personer har en livsførelse, som ikke er i overensstemmelse med fremherskende normer i samfundet”(Järvinen & Mik-Meyer s.12)

Vi vælger at inddrage Margaretha Järvinen & Nanna Mik-Meyer’s teori omkring klientliggørelse idet vi finder begrebet ”Klientliggørelse” relevant i forhold til vores problemfelt. Vi finder det relevant i forhold til vores forforståelse af, at unge med diagnoser bliver set som problematiske.

Ovenstående citat er relevant for os da disse ”fremherskende normer i samfundet” er et tegn på en bestemt diskurs. At de unge vi har at gøre med, unge med diagnoser, vil vi betegne som unge med forskellige problemstillinger og i kraft af disse problemstillinger, er det unge som for os har en ”livsførelse” der ikke stemmer overens med de ”fremherskende normer i samfundet”. Vi vil i gennem vores kritiske diskursanalyse og vores interview med de to praktikere, undersøge i hvilket omfang de bliver påvirket af de fremherskende normer, da vi ser disse fremherskende normer som afgørende for en praktikers arbejde i en institution. Vi ser det som afgørende da praktikerens arbejde bestemmes udfra af nogle regler og normer, som vi forestiller os kan være normeringer og økonomiske betingelser.

”Det er i mødet med velfærdsinstitutionernes personale at klientens problem bliver begrebsliggjort, og klientens handlemuligheder og fremtidsprognose bliver fastlagt. En velfærdsinstitution afspejler altid en bestemt måde at anskue verden på.” (Järvinen & Mik-Meyer s.14)

At institutioner i vores samfund afspejler en bestemt måde at anskue verden på kommer ikke som en overraskelse for os da vi begge har arbejdet i forskellige institutioner, hvor der blev lagt forskellige handleplaner og mål for hver enkelt institution. Man kan have forskellige arbejdspladser, men at finde en arbejdsplads der var lige præcis som ens gamle finder man altså ikke, og på den

måde vil alle arbejdspladser være forskellige med forskellige mål og udfordringer. Vi påtænker ikke hovedsageligt at gå ind og beskrive hvordan produktionsskolen anskuer verden på men vi er interesseret i hvordan produktionsskolens anskuelse af verden påvirker praktikernes syn på de unge med diagnoser. Produktionsskolen formoder vi også bliver påvirket af bestemte måder at anskue verden på da de bliver underlagt normer og regler. Vi vil yderligere se på om der viser sig nogle mønstre i praktikernes udtalelser i forhold til, om de unge med diagnoser bliver underlagt bestemte begreber, for derigennem at se på om praktikernes syn bliver påvirket af produktionsskolen som institution. Vi vil igennem interviewteksten se på om der bliver brugt institutionelt sprog. Altså ord og vendinger der kunne tyde på, at den unges problemer bliver fastlagt af institutionen. Vi forestiller os ikke at det er tilstrækkeligt at se sammenligninger mellem produktionsskolens vision og praktikernes udtalelser. Vi vil derfor også se på om vi igennem interviewteksten oplever tegn og mønstre på diskurser vi selv er en del af, og i hvilket omfang praktikerne er påvirket af fremtrædende diskurser i samfundet. Disse fremtrædende diskurser ser vi som vi har nævnt i indledningen er diskurser skabt igennem diverse medier. Hvis vi selv bliver påvirket af de diskurser forestiller vi os at det må praktikerne også gøre.

Vi vil igennem vores kritiske diskursanalyse se om der viser sig mønstre i praktikernes udtalelser ud fra produktionsskolens målsætning og som ovennævnt diskurser i samfundet om uddannelse, unge med diagnoser og institutioner.

Metodiske overvejelser

Semi - strukturerede interview

Det semi-strukturerede interview er en måde hvorpå vi kan indsamle relevant data uden at være bundet til en helt klar lagt struktur.(Tanggard & Brinkmann, 2010) Vi påtænker ikke at, gennemgå interviewspørgsmålene slavisk, da vores tanke er at vi gennemfører interviewet som en samtale. Det semi-strukturerede interview er en blanding af struktureret direkte spørgsmål, men stadig åbne på en måde så informanten kan inddrage andre aspekter i hans svar om emnet, som vi evt. ikke har været opmærksomme på i udarbejdelsen af spørgsmålene, som kunne være relevante for vores senere diskussioner. Den valgte interview måde er også sket på baggrund af at vi ser vores interview som en samtale og ved at bruge alt for struktureret spørgsmål, vurderer vi at, det ikke ville kunne fremstå som en samtale da vi på den måde ikke ville have mulighed for at spørge ind til og få uddybet nogle ting som vi fandt relevante og spændende for vores projekt. I det vi ser vores interview som en

[

samtale formoder vi at, når vi spørger ind til informantens udtalelser så vil det påvirke hans senere udtalelser. Derfor vil vi også i et senere analyse afsnit nævne vores egen rolle under interviewet.

Opsamling

I et senere analyseafsnit vil vi opsummere informanternes udtalelser for derigennem at, udvælge sekvenser som vi vil analysere på gennem en kritisk diskurs analyse. Vi vil derefter gennem vores teoretiske begreber, fortolke og diskutere disse udtalelser og sætte dem ind i en større samfundsmæssig sammenhæng og på den måde se på hvilken betydning praktikerne ligger i diagnosen med den unge.

Vi vil nu komme ind på vores interviewguiden og vores interviewspørgsmål.

Interviewguide

Vi har konstrueret en interviewguide med en opdeling så der både står forskningsspørgsmål og interviewspørgsmål. Vi har valgt at opdele spørgsmålene på baggrund af at, forskningsspørgsmålene kan, for os virke abstrakte og for ikke at, skabe misforståelser og bruge tid på at uddybe eller forklarer disse forskningsspørgsmål overfor informanterne, vælger vi at interviewspørgsmålene er mere ligefrem og mere eller mindre uddybet. (Brinkmann & Tanggaard, 2010)

Da vi er uøvede i at bruge en interviewguide vælger vi at bruge begreberne *tematisk* og *dynamisk*. (Brinkmann & Tanggaard, 2010, s.40)

Vi anvender begrebet *tematisk* i forhold til at gøre det klart overfor os selv hvilke spørgsmål, der er vigtige at komme omkring og huske på dem under interviewet ved at, sikre os at, vi kommer omkring de spørgsmål vi vil afdække i en senere rapport. Dette vurderer vi er vigtigt for os da vi ikke er trænet i at gennemføre interviews, så at undgå at stille, for os, ikke relevante spørgsmål i forhold til vores problemformulering, vil vi med dette begreb argumentere for at vi har gjort os nogle overvejelser om hvordan vi forventer vores interview forløb kommer til at foregå.

Vi vil holde interviewguiden *dynamisk*, for at holde en positiv interaktion i gang med informanten. (Brinkmann & Tanggaard, 2010). Dette gør vi med en begrundelse i at, enhver samtale man har med en person, er det yderst vigtigt at holde en positiv interaktion. Det kan være at det ligger implicitet mellem mennesker at man holder samtalen positivt, men vi vil alligevel have det med for at huske os selv på, at det er et vigtigt aspekt under en samtale for ikke at interviewet kommer til at

fremstå som en dårlig oplevelse for både informanten men også os selv. Det kan ske igennem et spørgsmål informanten vurderer til ikke at være relevant og måske derfra kan det skabe en dårlig stemning så vi ikke kan få det ud af interviewet som vi vil.

Dernæst vil vi læse vores interviewguide grundigt igennem så vi ikke kommer til at virke ukoncentreret overfor informanten ved at sidde og have fokus på vores papirer med interviewguiden i stedet for at have øjenkontakt og udvise respekt overfor det informanten udtaler.

Interview spørgsmål

Vi har diskuteret meget hvordan og hvilke spørgsmål vi stiller til informanterne. Det har vi gjort på baggrund af bl.a. at, vi vil være sikre på at spørgsmålene er relevante for vores problemformulering. Denne erkendelse er kommet i kraft af vores mange diskussioner om emnet og dennes mange forskellige retninger. Det står klart for os, at vores spørgsmål må holdes i en retning så vi forholder os til vores problemformulering og vores kritiske diskursanalyse. Derfor vil vores spørgsmål blive udarbejdet med henblik på at, se på både den sociale, samfundsmæssige og institutionelle magt der er i relationerne på musik afdelingen på produktionsskolen. Vi vil derudover finde ud af hvordan diskursen er kommet til og hvordan den viser sig i praksis. Diskursanalysen anerkender, at der er en diskurs og den er optaget af hvordan den er kommet til og hvad den gør ved vores interventioner. (Jørgensen & Phillips, 1999)

Vi har ligeledes diskuteret, at vi ikke kan spørge direkte til begrebet diskurs da det er et diffust begreb og derfor kan ses forskelligt fra forskellige perspektiver. Vi vurderer ihvertfald at det er et diffust begreb i forhold at bestemme hvordan og hvorledes en diskurs kommer til udtryk. Vi vil derfor som skrevet tidligere opdele vores spørgsmål i forskningsspørgsmål og i interviewspørgsmål. I det vi har valgt kritisk diskursanalyse af vores interviewtekst vil vores spørgsmål især dreje sig om hvordan informanterne italesætter bestemte fænomener (Tanggaard & Brinkmann, 2010) I vores undersøgelse er det bestemte fænomen, diagnosen.

Opsamling

Vi vurderer at en interviewguide er en måde hvorpå vi kan blive fastholdt til vores interessepunkt på og forsøge at skabe en "rød tråd".

Disse ovenstående tanker og refleksioner har vi følt var nødsaget til at få skrevet ned inden vi bevægede os ud i felten for at gennemføre interviewene. Vi vil derfor være reflekterende over vores

position både før, under og efter interview. Vi vil i et senere afsnit redegøre for vores oplevelser og refleksioner med interviewprocessen.

Kontakten til Produktionsskolen Egelykke og positonering under besøget

Vi tog telefonisk kontakt til musikværkstedet og lavede en aftale med to praktikere. Vi fortalte hvad vi overordnet var interesseret i og at vi gerne ville bruge ca. to timer sammen med dem.

Vi valgte at være tilstede begge to, fordi det var vigtigt for os, at vi begge fik adgang til den samme oplevelse og kunne diskutere og analysere ud fra den samme tilstedeværelse.

Vi ankom til musikværkstedet og måtte vente lidt på de to praktikere. Vi blev vist ind på deres lille kontor, og blev budt en kop kaffe, fra en kaffemaskine der stod på en stol i hjørnet af kontoret. På kontoret hang der en stor tavle med et helt kalenderår hvor der stod aktiviteter til hele året. Kontoret fremstod som uorganiseret da der lå papirer og mapper forskellige steder og oven i hinanden. De fortalte at det nok var det sted, vi kunne sidde mest uforstyrret.

Det var et aflangt kontor og praktikerne satte sig ved skrivebordet som stod tæt ved døren, det blev nødvendigt for os interviewere, at sætte os i forlængelse af hinanden. Det betød at en af os sad tættere på praktikerne end den anden. Det var ikke en stor afstand i konkret forstand, men vi oplevede alligevel at vi ikke havde lige kontakt til praktikerne. Faktisk var det sådan, at den interviewer som sad tættest på praktikerne blev den der stillede flest spørgsmål. Praktikerne havde dog kontakt til os begge to, havde vi en oplevelse af. Om det havde en betydning for vores udfald af interviewet er svært at sige, men vi havde efterfølgende en opmærksomhed på det.

Interview situation

Efter en kort tid med hilsner og tak fordi vi måtte komme, aftalte vi, at vi ville interview dem på skift. Det var også for dem, det mest hensigtsmæssige idet den ene så kunne være i afdelingen. Vi begyndte interviewet med praktiker 1 kl. ca. 10.45.

Vi startede selve interviewet med at præsentere os igen og fortalte at vi ville optage interviewet, for at skrive det ned efterfølgende. Vi informerede dem om at materialet ville blive brugt i en analyse og at vi ville anonymisere deres institutions navn og deres navne. Vi fortalte at projektet ville blive læst af de implicerede parter i forbindelse med en mundtlig besvarelse af vores projekt til en eksamen. Vi fik tilsagn fra dem begge og de havde ikke noget krav om at få interviewteksten til gennemlæsning.

Vi startede med at spørge om hvor længe de havde arbejdet der og hvilken uddannelse de havde. Derefter brugte vi det semi-strukturerede interview, i spørgsmålene, men med baggrund i vores interviewguide (se bilag 2). Interviewet blev til en løs struktur, idet vi startede med et spørgsmål og tog så afsæt i de svar vi fik og spurgte ind til eller bad om uddybning, indtil der var en pause i talestrømmen og derefter stillede vi et nyt spørgsmål. Interviewet af Praktiker 1 kom til at varer 35 min.

Vi stillede begge spørgsmål, men der blev en fordeling af én spurgte mere end den anden. Hvilket vi havde aftalt på forhånd.

Efter interviewet med Praktiker 1, kom Praktiker 2 og vi startede på samme vis, men må efterfølgende erkende at interview 2 blev mere ustruktureret end interview 1. Dette kan formodentlig skyldes, at vi oplevede en træthed hos os selv i sidste halvdel af interview 2 og det gjorde, kan vi efterfølgende se, at vi måske ikke spurgte så meget ind til praktiker 2 som vi gjorde med praktiker 1.

Efter 25 min med Praktiker 2 stoppede interviewet.

Transskription

Efter besøget satte vi os sammen og hørte begge interview igennem.

Da vi havde aflytte begge interviews, transskriberede vi hver vores interview, og det gjorde vi kort tid efter selve interviewet. Vi prioriterede at gøre det kort tid efter for at kunne huske så mange detaljer og stemninger som muligt.

Vores overvejelser om hvordan vi konkret ville skrive vores datamateriale ned, hang sammen med den analytiske model som vi gør brug af i vores projekt. Vores tilgang til materialet er at udforske materialet for diskurser hos praktikerne. Vi vælger derfor som Fairclough siger, at en enkel og ikke detaljeret transskription er tilstrækkelig for at kunne bruge vores materiale til vores analyse formål.

“A fairly minimal type of transcription, which is adequate for many purposes, shows overlaps between speakers, pauses and silences.” (Fairclough, 1992, s. 229).

Vi har ud fra dette perspektiv valgt at nedskrive det, der for os, er mest interessant. Vi skrev i første omgang interviewet ned ordret, men vi havde ikke på forhånd aftalt en ens strategi og derfor blev vores transskriptioner nedskrevet på forskellige måder. Vi har arbejdet minimalt med tegnsætning i vores transskription.

[

Vi har efterfølgende udarbejdet et bilag (se bilag 1). I det har vi valgt at skrive de sekvenser ned som vi benytter i vores analyse og vedlagt dette projekt som bilag.

En af os opdagede at vedkommende ret ofte kom med små udbrud og endda også afbrød praktikerens og talte ind over. Vi opdagede begge to at når vi stillede spørgsmål blev de faktisk ikke stillet klart og tydeligt, men med ufuldstændige sætninger og med lange forklaringer efterfølgende.

Disse erfaringer har gjort at vi er blevet bevidste om at der er nogle forhold vi skal arbejde på at forbedre, til næste projekt hvor vi eventuelt igen skal bruge interview som metode.

Kritisk Diskursanalyse

Inden vi vil begynde at bruge Faircloughs analysemodel vil vi kort gøre rede for hvordan Fairclough gør brug af begrebet diskurs. Fairclough argumenterer for, at man ved at se kritisk på magten i relationer, både i de sociale, institutionelle og samfundsmæssige, kan man fremskynde en social forandring. (Jørgensen & Phillips, 1999)

Fairclough siger i sin bog "Discourse and Social Change" at hans tilgang er:

"to bring together linguistically-oriented discourse analysis and social and political thought relevant to discourse and language, in the form of a framework which will be suitable for use in social scientific research, and specifically in the study of social change" (Fairclough, 1992, s.62).

Fairclough er optaget af sproget. Men ikke alene for at se på ord og sætninger, men fordi han siger at: *"I am proposing to regard language use as a form of social practice, rather than a purely individual activity or a reflex of situational variables."* (Fairclough, 1992, s. 63).

Når vi vælger at bruge Fairclough og hans tilgang er det blandt andet fordi vi selv har en oplevelse af, at det sprog vi vælger at bruge i vores hverdag har en effekt på andres syn af dem selv og vores syn på vores omverden. Vi er optaget af hvordan andre forhold i samfundet spiller ind i netop en bestemt diskurs der er fremtrædende i den kontekst den befinder sig i.

Vi bruger derfor Faircloughs analyse model fordi den giver os mulighed for at se på sproget i den praksis der er med til at forme vores betydninger, i den hverdag og for at se om der er en diskurs og om den er enslydende med det, som vi har en formodning om må være der. Nemlig om der er en bestemt diskurs om en ung med diagnose i mødet med praktikerens og hvilken.

Diskursanalysen tror ikke på at der er en fastnaglet sandhed, men den anerkender at der er en diskurs og er interesseret i at finde ud af om hvordan den er kommet og hvordan den viser sig i

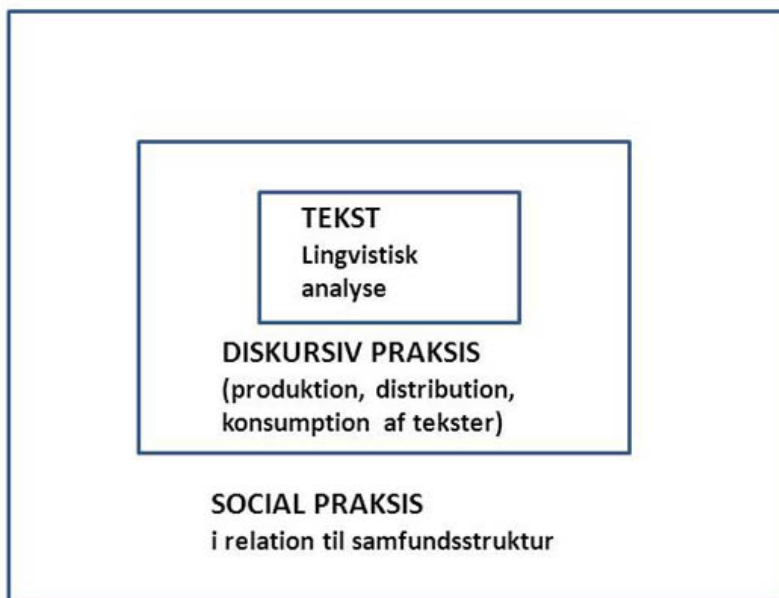
vores hverdagsliv. Den er optaget af hvordan den er opstået og hvad den gør ved vores interventioner. (Jørgensen & Phillips, 1999)

Faircloughs tredimensionelle diskursanalyse:

Kritisk diskursanalyse giver os redskaber til at ”undersøge relationer mellem diskursiv praksis og sociale og kulturelle udviklinger i forskellige sammenhænge.” (Jørgensen & Phillips, 1999).

Den tredimensionelle metode indeholder analyser af:

Norman Faircloughs tredimensionelle diskursbegreb

Vi vil som beskrevet tidligere gøre brug af Norman Fairclough's tredimensionelle model. De tre punkter i modellen er tæt knyttet til hinanden og det er mellem disse punkter at man kan analysere sig frem til om bestemte diskurser er skabt i sociale strukturer og se muligheden for at påvirke disse strukturer.

I vores projekt vil vi ikke komme ind på alle begreberne i Fairclough's tredimensionelle model da vi kun vil uddrage og gøre brug af de begreber vi finder relevante for vores problemformulering og vores valgte teori. Herunder skal det også fremhæves at vi heller ikke vil bruge alle de begreber der er under de tre forskellige punkter i modellen. Dette gør vi på baggrund af igen kun at bruge det der er relevant for vores projekt.

Analyse afsnit

Tekstanalyse

I vores analyse har vi eksempler fra vores interview tekst. Hvis der er behov og ønske for at se hele sekvensen henviser vi til bilags nr. og sekvens nummer.

Ordforråd (Vokabular)

I starten af vores analyse vil vi fremlægge et nøgleord fra vores interview. Et nøgleord er ifølge Fairclough:

“This means that as producers we are always faced with choices about how to use a word and how to word a meaning, and as interpreters we are always faced with decisions about how to interpret the choices producers have made (what values to place upon them)” (Fairclough, 1992, s. 185)

Ved benyttelse af nøgle ord er der altså, altid en mening bag og en grund til at man vælger at bruge et bestemt ord frem for et andet.

Vi så i vores interviewtekst at brugen af ordet *“håndtere”* blev brugt gentagne gange af praktiker 1, derfor blev vi nysgerrige på hvilken betydning der kunne ligge bag ordet.

Når praktiker 1 bruger *“håndtere”* bliver det brugt i forbindelse med en ung med en diagnose på produktionsskolen Egelykke.

Vi vil nu beskrive i hvilke vendinger praktiker 1 bruger ordet *“håndtere”*.

Han henviser til en *“normal ung”* (bilag 1, sekvens 4), han henviser til hvordan *“en ung er beskrevet i en journal fra kommunen”* (bilag 1, sekvens 1), han henviser til hvordan den unge skal *“håndteres”* (bilag 1, sekvens 1) individuelt. Han henviser en enkelt gang til at han ikke har nået at *“håndtere så mange af de her sager endnu”*(bilag 1, sekvens 5). Han udtaler også en gang at *“den her type håndtere vi sådan her”* (bilag 1,sekvens 5).

Når han bruger ordet *“håndtere”*, får vi det indtryk, at han laver en distance til de unge. Han henviser også til diagnoser i forbindelse med at *“håndtere”*, det vil sige, at de unge med en diagnose skal behandles på en bestemt måde, der er anderledes end unge uden en diagnose.

Vi får her en oplevelse af at han ser den unge som en *“sag”* der skal håndteres.

Når Praktiker 1 udtaler at han ikke har nået at, *“håndtere så mange af de her sager”* endnu, tolker vi det som, at han viser en usikkerhed overfor de arbejdsopgaver han føler sig ny i.

Han henviser til “*sager*” som en ung med diagnose, hvilket igen må siges at virke som en distance til den unge som et individ. Dermed kan vi antage at den unge med diagnose ses som en “*sag*”, hvor vi definerer “*sag*” som noget der står i en journal og derfor er med til at sætte en distance.

Opsamling

Prakiker 1 bruger ordet “*håndtere*” i forskellige betydninger og meninger. Det kan ses som en tendens til at ordet bruges til, at beskrive og betegne den unge med en diagnose. At vi får det indtryk af, at han distancerer sig til den unge, er med til at give os en formodning om at han møder den unge med en diagnose på en bestemt måde. Denne fortolkning af brugen af ordet “*håndtere*”, vil vi drage ned i vores afsnit om sociale praksis og belyse den med vores teori.

Modalitet

Fairclough beskriver begrebet modalitet, som at der er forskellige måder at udtrykke sig på og forskellige måder hvorpå taleren tilslutter sig sit udsagn. Modalitet er et begreb der kan bruges til at se på hvor i høj grad personen der udtaler sig har tilslutning til sit udsagn. (Jørgensen & Phillips, 1999).

Der er forskellige slags modaliteter, den ene kunne være sandhed hvor personen der udtaler sig tilslutter sig sit udsagn på en måde, hvormed personen give indtryk af sikkerhed eller usikkerhed til sit udsagn ved brug af bestemte ord. En anden slags modalitet er når en person udtrykker intonation, som er når der bliver gjort brug af en tøvende tone i forhold til sit udsagn. Dette kan give et indtryk af usikkerhed til personens eget udsagn. (Jørgensen & Phillips, 1999).

En tredje slags modalitet er når der bliver gjort brug af hedges. Hedges er når personen modererer sine udtalelser og på den måde kan udtrykke enten høj affinitet eller lav affinitet, til sit udsagn. Vi forstår affinitet som ved brug af bestemte ord der kan indikere en lav eller høj affinitet i forbindelse med, hvordan informantten forbinder sig til sit udsagn. Det vil sige at jo højere affinitet der er til udsagnet, jo mere kan man formode at man er sikker på det udsagn man kommer med. Med lav affinitet er det modsat, så hvis man har en lav affinitet kan man opleve en tøven eller brug af ord såsom, “øh”, “ehh” eller øhm øhm”, der gør udsagnet mindre overbevisende. (Jørgensen & Phillips, 1999).

I brugen af modalitet, vil vi se på om hvordan tilknytningen til udsagnet kan påvirke en social relation, som mødet med den unge med en diagnose. Intonation er som affinitet med til at vise om

[

informanten enten udviser sikkerhed eller usikkerhed ved sit udsagn.

Når der analyseres med modalitet er det vigtigt at gøre sig klart at der kan være ydre forhold der gør sig gældende som tid, rum og situation, som for eksempel kan vores interview situation påvirke praktikerne på en måde der kan indvirke på praktikerens måde at bruge sproget og udtrykke sig på. (Fairclough, 2008)

Følgende vil vi give et eksempel fra vores interviewtekst på, hvordan vi finder affinitet og hvordan begrebet modalitet kommer til udtryk.

Eksempel 1:

“Altså det synes jeg på en eller anden måde, jeg synes også, altså at man måske for herhjemme er det måske lidt nemmere at få lov til og ikke rigtig have nogen ambitioner på sine egne vegne, hvis du forstår hvad jeg mener (ja, ja) ((taler med lange pauser mellem ordene) (bilag 1, sekvens 6)

Denne sætning har ordet “ambitioner” som omdrejningspunkt. Omkring ordet “ambitioner” ser vi ord som “måske”, “lidt” og sætningen “ikke rigtig have”. Disse ord er, ifølge Jørgensen & Phillips, eksempler på vi lav affinitet. Når praktiker 1 bruger sætningen “på en eller anden måde”, samtidig med, at han taler langsomt og med lange pauser, kan det ses som en yderligere understregning af usikker tilknytning til udsagnet om, “ikke at have ambitioner”. Det er for os at se, alle eksempler på lav affinitet. Vi ser også brugen af intonation ved den lange talepause som igen indikerer en usikkerhed.

Eksempel 2:

I dette eksempel ser vi tegn på modaliteter med brugen af både en tøvende tone og ordene , “øhmm” “em” og “øhh”.

... “synes jeg det er også øhmm fuldstændigt min egen holdning af det, det er altså em, på en eller anden måde blevet noget man gemmer sig en lille smule bagved synes jeg, altså og det er på en eller anden måde øhh.” (bilag 1, sekvens 8)

I denne sekvens taler praktiker om at han mener at de unge bruger diagnosen til at gemme sig. I sætningen, “man gemmer sig en lille smule bagved”, fremhæver han, sin manglende tilknytning til sit udsagn med, den lille bisætning, “en lille smule”. Dette kan tolkes som en lav affinitet, idet han tøver med at stå ved sit udsagn om at virkelig tror at de unge gemmer sig bag diagnosen.

At han vælger at gøre brug af “*på en eller anden måde*” om udsagnet, kan ligeledes være et tegn på en lav affinitet, da vi fortolker denne sætning som en sætning som har en betydning af ubestemmelighed. Denne sætning bliver brugt i udtalelser, når en person ikke er helt sikker om det han giver udtryk for er det der sker i praksis.

Et eksempel på en høj affinitet er når praktiker 1 slår fast at det er hans “*egen holdning*”, og han understreger det ved at bruge “*fuldstændig*” som kan læses som en høj affinitet, fordi “*fuldstændig*” er et ord der forstærker hans udsagn om at der er hans egne.

Eksempel 3:

“Jeg synes sku ikke at det er diagnosen der har betydning for noget som helst. De snakker aldrig om det.” (bilag 1, sekvens 14)

I denne sætning vurderer vi at praktiker 2 har en høj affinitet. Sætningen er uden pauser eller ord og sætninger, der kan indikere en usikkerhed, vi kan dog tolke på om et bandeord indikerer høj eller lav affinitet. Et bandeord opfatter vi, kan understrege et udsagn, men kan også være et tegn på at være nødsaget til at overbevise, måske sig selv, eller andre om at udsagnet er sandt. Praktiker 2 må her siges at kunne forbinde sig til sit udsagn hvilket kan betyde at han er overbevisende i hans holdning.

Eksempel 4:

“...jeg forsøger egentlig lidt ...ikke.....hvad skal man sige og lægge for meget i den der diagnose og prøver egentlig mere at håndtere dem som værende... hmm ...altså en normal ung..” (bilag 1, sekvens 4)

I dette eksempel taler praktiker 1 med en del lave affiniteter. Han taler om hvilke betydninger han lægger i diagnosen i mødet med den unge. Han taler med pauser imellem sætningerne som kan give os en oplevelse af han ikke er helt sikker på sit udsagn. Idet han bruger vendingen som “*hvad skal man sige*”, kan det indikere at han forholder sig usikkert sit udsagn, idet vi fortolker at det viser at han mangler ord for at beskrive diagnosens betydning for mødet med den unge.

Opsamling

I de forskellige eksempler oplever vi mest at praktiker 1 benytter sig af sætningskonstruktioner der indeholder tegn på lav affinitet.

[

Disse usikkerheder i hans udtalelser giver os en formodning om at praktiker 1, ikke helt ved hvordan han skal agere i mødet med de unge med diagnoser. Det kan dog også se ud som om at han prøver at se bort fra at de har en diagnose, og at han har en intention om at møde dem på samme måde som han ville møde unge der ikke havde diagnoser. Vi har ydermere en forestilling om at den lave affinitet også kan skyldes, at han sidder i en interview situation og derfor kan være påvirket af vores tilstedeværelse, og at vi kan gribe forstyrrende ind i hans holdninger. Vi ser også brugen af intonation ved den lange talepause, som ligeledes indikerer en vis form for usikkerhed.

Metafor:

“Some metaphors are so profoundly naturalized within a particular culture that people are not only quite unaware of them most of the time....” (Fairclough, 1992, s.195).

Vi finder dette citat relevant da vi selv kan genkende, at brugen af metaforer bliver brugt uden at vi egentlig tænker over hvornår og hvordan vi benytter os af dem, de er implicite og ganske naturlige i vores hverdagsprog. Dette kan være med til at vise os nogle generaliserende sproglig opfattelser af en social praksis.

I vores interviewtekst medtager vi 2 metaforer.

Den første metafor er fra Praktiker 1 der udtaler, at han er forholdsvis ny i arbejdet på musikværkstedet, og derfor forventer, at han vil komme til at *“rende panden mod en mur”* (se bilag 1, sekvens 5) i forbindelse med mødet med den unge med en diagnose.

Metaforen i interviewteksten tolker vi, bruges til at beskrive at praktiker 1, har nogle overvejelse omkring hans manglende viden om diagnoser, som kan være medvirkende til at stille ham i nogle usikre situationer, som han finder vanskeligt i mødet med den unge med diagnoser.

Denne metafor er udelukkende, efter vores kendskab, dansk og findes kun på dansk. Det vil sige at det er en kulturelt betinget metafor. (Fairclough, 1999).

Den anden metafor vi er optaget af er en metafor begge praktikere benytter sig af, *“At skære alle over en kam”*. (se bilag 1, sekvens 7, 20)

Praktiker 1, bruger denne metafor i forbindelse med at han mener at de unge gemmer sig bag deres diagnoser. Vi tolker det som en understregning af at han ikke behandler alle ens og tager individuelle hensyn.

Praktiker 2 bruger metaforen i forbindelse med at han viser os at han tager hensyn til hver enkel diagnoses forskelligheder og dermed indirekte fortæller os at han ikke ser alle diagnoser som den

samme. Vi fortolker her, at han ved, at der er en forskel i diagnoserne og der skal tages hensyn til måden man møder forskellige unge med forskellig diagnose på hver enkelt. Ligesom førnævnte metafor har vi ikke kendskab til at denne metafor findes på andre sprog og derfor forestiller vi os også at den er kulturel bestemt.(Fairclough, 1999)

Opsamling af tekstanalyseafsnit

Vi vil kort i dette afsnit samle op på vores tekstanalyse og forholde os til vores problemformulering med vores foreløbige analyse.

I forhold til de forskellige begreber vi har brugt for at analysere vores sekvenser fra interview teksten, kom vi frem til en fortolkning af, at Praktiker 1 forholder sig distancerende til en ung med en diagnose i brugen af ordet "*håndtere*", samtidig med hans usikkerhed i hans udtalelser omkring mødet med de unge med diagnoser. Til sidst blev begrebet metafore brugt af praktiker 1 for at vise os at, mødet med unge med diagnoser kunne være vanskeligt. Derudover fortolkede vi at begge praktikere mente at de tog højde for at man måtte møde den enkelte unge med særlige hensyn i forhold til deres diagnose.

Diskursiv praksis:

Ifølge Norman Fairclough er diskursiv praksis der hvor man ser processer af produktionen og fortolkningen af det der italesættes.(Jørgensen & Phillips, 1999)

Det er her, vi som fortolkere ser på hvilken baggrund praktikerne har for, at italesætte det, de mener på én bestemt måde i stedet for en anden. Her tolker vi på deres udsagn og ser på hvordan praktikernes udsagn er produceret og på hvilket grundlag.

Det første begreb i diskursiv praksis er, styrke. Efterfølgende vil vi gennemgå de begreber der er relevante for vores problemformulering.

Styrke

Dette begreb er ifølge Fairclough med til at beskrive og finde frem til hvor i interviewet informanten i sine udtalelser benytter sig af forhold til at, interpellere individer/subjekter til at udføre en bestemt handling(Fairclough, 1992). Vi forstår, interpellere, som at påvirke en anden person.

[

Der kan gøres ved brug af direkte styrke eller indirekte styrke(Fairclough, 1992). Nedenfor vil vi komme med et eksempel hvor vi finder en direkte styrke i vores interview med praktiker 2.

“Vi må jo ikke rette henvendelse, det er jo for opsøgende.” ”Men hvis vi kan få nogle af dem derude til at sige ”Jamen jo Poul ligger derhjemme på sofaen og fiser den af på sofaen, det er fandme for åndsvagt, han kan da lige så godt komme med herover”. ”Så har vi lavet den at hvis de får revet en op af sofaen og de er her i hvert fald 1 måned siger vi, så giver vi lige 2 biograf billetter og det er jeg sku ikke for flov til at indrømme”. (se bilag nr. 1, sekvens 13)

Den direkte styrke ligger i de “to biografbilletter” praktiker 2 bruger til at påvirke de unge til at udføre en bestemt handling. Den bestemte handling ligger i, at de skal få deres venner til at møde op på produktionsskolen. Praktiker 2 bruger “Poul” til en fælles betegnelse for en fiktiv person som ligger derhjemme og ikke laver noget. Denne “Poul” formoder vi, er med til at skabe et billede af de unge der har tilknytning til produktionsskolen. Vi vil i afsnittet “Social Praksis” komme ind på dette udsagn og diskutere hvordan dette evt er en bestemt diskurs i forhold til hvor meget praktikerens ligger i en diagnose i mødet med de unge.

Interdiskursivitet

Interdiskursivitet er et begreb Fairclough betegner som når flere forskellige diskurser går ind over hinanden.(Fairclough 1992). Dette kan vi bruge i forhold til at se på i hvor høj grad praktikerne trækker på tidligere diskurser og hvordan disse evt. kan overlape hinanden i dennes udtalelser. Endvidere forventer vi, at dette begreb kan være med til at beskrive hvor meget praktikerne ligger i diagnosen. For at give et eksempel på hvordan man kan trække på tidligere diskurser, er det hvis vi f.eks. kan se en sammenligning i praktikernes udtalelser i forhold til produktionsskolen vision. Hvis der altså bliver brugt nogle af de samme vendinger i praktikernes udtalelser som i visionen fra produktionsskolen.

Dette ovenstående begreb vil blive analyseret på vores eksempler og også forklaret yderligere hvordan vi benytter os af dem.

Eksempel 1

*“...er det måske lidt nemmere at få lov til og ikke rigtig have nogen ambitioner på sine egne vegne“
(se bilag 1, sekvens nr. 6)*

[

I det ovenstående eksempel bliver det beskrevet af praktiker 1, at de unge har nemmere ved ikke at have nogle “ambitioner” på deres egne vegne, her tolker vi, at “ambitioner”, ses som at være målrettet mod noget og arbejde aktivt for at nå derhen. Dette aspekt henviser og giver tegn på en diskurs der henvender sig til opdragelse af unge og en diskurs der henvender sig til et uddannelsessystem. Et tegn kan være at en produktionsskole har til formål, (se bilag 3) at hjælpe unge mennesker videre med en uddannelse.

Eksempel 2

“det der med at blive holdt fast i at nu har man på en eller anden måde valgt, eller gjort sig nogen overvejelser om at det her kunne jeg famne godt tænke mig ...får man rykket på det....? “ (se bilag nr. 1, sekvens 6)

At praktiker 1 vælger at beskrive at de unge får “rykket” på deres interesser. Vi forstår “at få rykket” som at praktiker 1 har en holdning der tilkendegiver at de unge mangler initiativ og vilje til at være et aktivt individ. Disse manglende egenskaber kan ifølge os være tegn på en diskurs der henviser til manglende opdragelse.

Eksempel 3

“...Starter det måske derhjemme med at ehh at maaaann måske lige er knap nok får de rigtige oplysninger, informationer hjemmefra, altså ligefrem ikke bliver opdraget derhjemme fra,” (se bilag nr. 1, sekvens nr. 7)

I det praktiker 1 nævner “derhjemme”, formoder vi at han henviser til den unges familie, som ifølge ham ikke giver den unge oplysninger og informationer, hvilket vi tolker som at familien ikke lever op til de forventninger der er om at forberede en ung til at agere selvstændigt. Vi ser som i eksempel 1 & 2 tegn på en opdragelsesdiskurs i dette eksempel.

Eksempel 4

”Men hvis vi kan få nogle af dem derude til at sige ”Jamen jo Poul ligger derhjemme på sofaen og fiser den af på sofaen, det er fandme for åndsvagt, han kan da lige så godt komme med herover” (se bilag nr. 1, sekvens nr. 13)

Vi vælger at have fokus på linjen “*fiser den af på sofaen*”, da det indikerer at praktiker 2 har en forestilling om at det er den unges eget valg at møde op på produktionsskolen. Vi fortolker det sådan at, praktiker 2 har en formodning om at der ikke ligger andet til grund end en manglende vilje. Vi kan derudover fortolke at praktiker 2 ikke ser at den unge evt. har nogle vanskeligheder der gør at denne ikke kan møde op, uden refleksion om der er tale om nogle vilkår omkring diagnose. Vi kan se tegn på en diskurs der henviser til det neoliberale samfunds grundantagelse af at man som individ skal være aktiv og produktiv.

Eksempel 5

“...så kan det jo også engang imellem også godt være svært og ehh ... og arbejde med dovenskab (ja, ...og det, det er simpelthen bare det du synes) altså det, det dovenskab i ehøhh og det kan godt være at det ikke er det rigtige ord at bruge men så manglende foretagsomhed...” (se bilag, sekvens nr. 12)

Praktiker 1 bliver her spurgt om hvad der er det sværeste ved hans arbejde. Idet han svarer at det sværeste i hans arbejde er at arbejde med “*dovenskab*”, og “*manglende foretagsomhed*” fortolker vi det sådan at han bliver påvirket af interviewerens kommentarer hvor der er en intonation af overraskelse. Han retter derefter ordet “*dovenskab*” til “*manglende foretagsomhed*”.

Dette indikere, for os, at når praktiker 1 bruger ordet “*dovenskab*” som en generaliserende beskrivelse af de unge på produktionsskolen, at han tillægger den unge den egenskab, at “*dovenskab*”, er et aktivt til eller fravalg, uanset diagnose. Endnu engang fortolker vi at, der i hans udsagn er tegn på en diskurs om at det enkelte individ i samfundet skal være aktivt deltagende i eget liv.

Opsamling på Diskursiv praksis

Sammenfattende kan vi se udfra vores fortolkninger i dette afsnit, at praktiker 1 har en grundantagelse som vi ser som unge der mangler initiativ, vilje og opdragelse. Denne opdragelse stiller praktiker 1 spørgsmålstejn ved og henviser til at de unges hjemlige forhold som en konsekvens for deres nuværende situation.

Derudover kan vi ligeledes se en diskurs der henvender sig til samfundets forventlige krav til hvordan man som individ er et aktiv for samfundet.

Social Praksis

Vi vil i dette afsnit samle op på vores analyse fortolkninger fra de enkelte afsnit tekstanalyse og diskursiv praksis og bringe dem i spil i forhold til vores teorier og vores problemformulering.

Vi ser forskellige betydninger i praktikernes udtalelser både i afsnittet tekstanalyse og diskursiv praksis.

I tekstanalysen kom vi frem til at der var nogle bestemte ord, vendinger og sætningskonstruktioner, som vi overordnet kan fortolke som, at disse to praktikere har et bestemt syn på de unge med diagnoser.

I afsnittet ordforråd ser vi at praktiker 1 bruger ordet "*håndterer*". Dette ord ser vi som beskrevet i afsnittet, som et ord der sætter en distance til den unge. Ved at bruge dette bestemte ord kommer praktiker 1 til at give en antydning af, at det er et institutionelt sprog og på den måde gør den unges problemstillinger til et begreb, der kun kan defineres i institutionelle praksisser. At bruge ord som "*håndteres*" og henviser den unge som en "*sag*", er, for os eksempler på begreber som tilhører en institutionel praksis.

Disse ord beskriver nødvendigvis ikke hvordan man bedst muligt tager hånd om den unge, men så snart man er klar over, at den enkelte unge har en problemstilling, i dette tilfælde, en diagnose, er det noget der må "*håndteres*". som en "*sag*".

Dette er i tråd med Järvinen & Mik-Meyer's definition af hvordan institutioner begrebsliggøre menneskers problemstillinger, idet de unge har den førnævnte problemstilling, som f.eks. en diagnose.

I modalitetsafsnittet, kan vi se at der er en vis usikkerhed i praktikernes udtalelser. Dette anser vi som betydningsfuldt idet, det kan se ud som at begge praktikere ikke har en klar definition på, hvordan de møder de unge med diagnoser på, til trods for at de begge nævner ikke at tillægge diagnosen den store betydning.

Praktikernes usikkerhed kan komme af, at de i praksis bevidst vælger at se bort fra diagnosen i mødet med de unge, men at det kan være svært at se bort fra, og derfor ser sig nødsaget at handle ud fra en formodentlig institutionel praksis.

Det der kan indikere at de har en splittelse i holdningen om, hvorvidt de skal se bort fra diagnosen eller "*håndtere*" de unge er, at de igennem deres metafore "*at skære alle over en kam*" nævner at det ikke er alle unges diagnose man kan se bort fra. Dette skaber altså et krydsfelt mellem praktikernes ønske om at møde den unge uden at pålægge diagnosen afgørende betydning og de

[

formelle institutionelle praksisser, både på produktionsskolen, men også i den administrative praksis.

At de to praktikere bruger ordene "*håndtere*" og "*sag*" er for os at se en påvirkning af det institutionelle sprog som en bestemt diskurs.

At der opstår forskellige diskurser der går ind over hinanden er Norman Fairclough's begreb interdiskursivitet med til at belyse, da vi oplever at de to praktikere er påvirket af de to førnævnte måder at møde de unge på, den institutionelle og den personlige. Derudover er magten i diskursen, ifølge Foucault, et eksempel på hvordan de to praktikere i deres udtalelser er påvirket af det institutionelle sprog uden egentlig at de selv er klar over det.

Magten i diskursen kan, ifølge Foucault, være svær at gennemskue og få øje på. I vores eksempler bliver der flere gange brugt ordet "*normal ung*". Det vil sige at praktiker 1 har en indforståethed om at man møder en "*normal ung*" på en anden måde, end en ikke normal ung, som vi må antage, i dette tilfælde, henviser til en ung med en diagnose. Ydermere er der en indforståethed mellem os som interviewere og praktiker, at vi automatisk ved hvad han mener og derfor spørger vi heller ikke ind til det, og vi har først overvejelser omkring dette i vores analyse af interviewteksten.

Magten i denne problemstilling er, at vi ikke forholder os til den skelnen der er mellem en normal ung og ikke normal. Magten er i den indforståethed hvori vi lægger betydninger og definitioner. Vi har automatisk defineret en fælles forståelse om hvordan vi møder en normal ung.

Ifølge Willig og hans betragtninger omkring det neoliberale samfund og kampen om anerkendelse, kan vi se en sammenhæng mellem at praktikerne konsekvent henviser til de fleste unges menneskelige egenskaber, og endvidere henviser til en manglende opdragelse i form af at de nævner at der er en mangel på "*ambitioner*", "*foretagsomhed*", "*at få rykket på* og *at de unge bliver holdt fast*". Vi formoder at det er på grund af disse mangler at praktiker 2 føler sig nødsaget til at bringe to biografbilletter i spil for at motivere de unge.

Ifølge Willig er det neoliberale samfund talsmand for at man skal udnytte sine potentialer mest muligt og derfor skal "dyrke" sine ambitioner. Vi ser faktisk en kontinuerlig henvisning til at det er de unge der skal være selvansvarlige for deres egen situation. Dette fortolker vi som en diskurs der er i tråd med den samfundsorden som Willig mener, vi er en del af, hvor ansvaret for egen udvikling er en forudsætning for at få anerkendelse som en velfungerende samfundsborger.

Vi tolker Willigs syn på diagnoser i det neoliberale samfund, som en måde at skille de individer fra på, der ikke kan honorere de krav der bliver stillet. De to praktikere går imod dette samfundssyn

idet de forsøger ikke at tillægge diagnoserne nogen betydning, men alligevel er påvirket af og derfor ser de unge som individer der mangler vilje og opdragelse.

Vi kan med dette syn som praktikerne har, drage en parallel til begrebet, sociale patologier, da begrebet drejer sig om at det er de menneskelige egenskaber eller manglen på samme der bliver sygeliggjort og derfor gjort til en diagnose. Vi oplever at praktikerne konsekvent henviser til de unges eget ansvar ved at bruge ordene, *dem, de, man, egne*, i beskrivelserne af de unges situation. Dette fortæller os at praktikerne har en holdning om at det er de unge der skal være aktive i eget liv, og tager ikke stilling til hverken praktikernes egen eller institutionens rolle i påvirkning af de unges situation.

Vi har analyseret med eksempler fra vores interviewtekst af de to praktikere vi har interviewet, og er kommet til nogle anskuelser, som kan være med til at svare på vores problemformulering. Disse anskuelser vil vi uddybe i vores konklusion og fortsætte med vores diskussion hvor vi vil bringe vores analyse punkter ind i en diskussion med vores teorier.

Diskussion

Som Fairclough beskriver, så har de to praktikere et valg de kan træffe, i form af hvilke ord de bruger, men vi kan være i tvivl om valget er en reel mulighed, idet han i situationen griber til ord, vi formoder han er bekendt med at bruge i den pågældende praksis. Det vil sige, kan hans ordvalg i dette tilfælde, være præget af et bestemt institutionelt episteme som han automatisk trækker på.

Det kan diskuteres om hvorvidt institutionerne begrebsliggøre menneskers problemstillinger så konsekvent som Mik-Meyer & Phillips betegner det, i det vi igennem vores analyse har set tegn på at der bliver forsøgt ikke at begrebsliggøre de unges problemstillinger. Det skal dog dertil nævnes at når Mik-Meyer & Phillips beskriver institutionernes begrebsliggørelse, så er det ingen generalisering af alle institutioner.

Er det fordi de to praktikere i vores tilfælde ihærdigt ikke vil tillægge diagnosen stor betydning men har så svært ved at se bort fra den, at der foregår en magt i institutionens begrebsliggørelse? Det kan så diskuteres hvorvidt og hvor meget praktikerne kan gøre ved deres syn og handlemåder i mødet med den unge da det kan være at de ikke selv er klar over påvirkningen af institutionens begrebsliggørelse, idet magten i diskursen kan være svær at tage hånd om. Men man kan stille sig det spørgsmål, at hvis praktikerne til dels er overbeviste om at det er opdragelse der skal til for at få en vilje og gejst i de unge, på hvilket grundlag er de overbevist? De udtaler flere gange at det er hos

de unge der skal arbejdes, men på intet tidspunkt stiller de spørgsmålstejn ved deres egne eller institutionens ageren overfor de unge. Dette tog vi ligeledes heller ikke stilling til i interview situationen. Det har vi først reflekteret over nu det kan her dreje sig om magten i diskursen igen. Vi er selv med til at reproducere denne diskurs da vi netop ikke sætter spørgsmålstejn ved det praktikerne udtaler. Men kan det dreje sig om at de unge i vores samfund i dag ikke kan følge med på de strømninger og krav der er, og derigennem bliver tildelt en diagnose, for det er det Rasmus Willig omtaler der sker. Er vores omverden så hurtigt foranderlig at vi mennesker ikke når at opfange hvad det er der bliver krævet af os på arbejdsmarkedet, i uddannelsessystemet og sågar i vores fritid? Det kan derudover også diskuteres om praktikerne vælger at distancere sig fra de unge for at undgå en følelsesmæssig involvering. Altså handler det egentlig om at, praktikerne forsøger at holde en professionel distance og vil undgå at involvere sig for meget i de unges liv og deres problemstillinger?

Willig er yderst kritisk overfor det samfund vi har i dag som han betegner som neoliberalt. Vi deler denne kritik til dels, men oplever samtidig at Willig i hans beskrivelse af det neoliberale samfund har en holdning til samfundet der foreskriver at det nærmest er en umulighed at ændre dette. Han giver os ikke nogle umiddelbare forhåbninger om at dette kan lade sig gøre. Vi får et indtryk af det neoliberale samfund som en yderst magtfuld instans, som styrer os uden håb, om at kunne ændre kursen eller håb om at have indflydelse på vores eget liv.

Selvom Fairclough, er enig i at magten har betydning vedkender han sig sin holdning til at være kritisk overfor sociale ubalancer og ansporer forskere til at analysere sig frem til de magtfulde forhold som vi befinder os i, i de daglige sociale praksisser. Ved at finde den og italesætte den har vi dermed mulighed for at ændre den. Fairclough har her i modsætning til Willig en antydning af at det er muligt at forandre.

Willig kalder derimod det neoliberale samfund for totalitært og antyder ifølge os med det, at det nærmest er et diktatur vi som samfundsborger er oppe imod.

Som skrevet, så er vi begge selv kritiske overfor den neoliberale tendens, vi selv anser som værende dominerende i vores samfund. Vi er dog ikke helt så pessimistiske som vi oplever at Willig er. Vi kan godt forestille os et samfund kan ændre sig, men også at det kan tage lang tid at udvikle sig fra et system til et andet, og at vi som både Fairclough og Foucault siger, at vi med vores viden skal være med til at analysere os frem til hvor magten er og dermed se på den og sende den tilbage som en ændret diskurs.

Når vi ser på praktikernes ønske om ikke at forholde sig til diagnoserne, kan vi antage at det er deres eget personlige forsøg på at kæmpe imod det neoliberale samfundssyn. Vi kan så igen diskutere om det lykkedes eller om de i deres forsøg på at undgå den neoliberale diskurs lige netop bliver talsmand for den, ved at se på de unges manglende egenskaber istedet.

Det neoliberale episteme går ind og sætter nogle faste rammer i den institutionelle praksis da det bestemmer at praktikerne bruger bestemte vendinger eller kunne han i virkeligheden vælge at bruge alternative ord som feks. at støtte eller vejlede den unge, i stedet for at bruge ordet håndtere, hvilket ville give en anden betydning til omtalen, af en ung med diagnose, da vi ser ordene støtte og vejlede som værende mere ligeværdige i deres betydning.

Konklusion

I vores problemformulering har vi stillet følgende spørgsmål:

Hvilken betydning tillægges diagnosen i mødet med en ung?

Vi kan ud fra vores analyse afsnit se at der er to afgørende tendenser hos praktikerne i mødet med den unge. Vi ser at der er en institutionel diskurs som foreskriver en distance og en forholde sig til diagnoserne i mødet med de unge på musik værkstedet. Vi ser også via deres privat/personlige forholdemåder at der derigennem er en neoliberal diskurs som foreskriver at møde den unge med en opdragelses diskurs. Vi ser ligeledes at de to praktikere er skiftende i deres forholdemåder til den unge, som angiveligt kan ses som et krydspres mellem forskellige diskurser, og som kan skabe en usikkerhed og en skiftende måde at forholde sig til mødet med den unge på.

Vi har altså som sagt fundet frem til at vi ser at praktikerne er i et krydspres, igennem de i deres udtalelser argumentere for at de må møde de unge på to forskellige måder. Men alligevel så vægter deres argumentation, om at de unge mangler opdragelse, højest. Derfor må vi konkludere at, praktikerne, igennem deres udtalelser, overordnet vægter at diagnosen er noget de unge må lægge fra sig og i stedet tage ansvar for eget liv. Udfra deres udtalelser er diagnosen ikke noget der bliver taget særligt alvorligt, men må ses som en undskyldning for ikke at deltage i sociale relationer eller en mulighed for ikke at tage ansvar. Vi konkluderer at de to praktikere, igennem deres udtalelser, ser diagnoser som et resultat af manglende opdragelse. Derfor må vi afslutningsvis konkludere at praktikerne overordnet ikke tillægger diagnosen den store betydning i mødet med de unge.

Vi har tilmed i vores forandringsperspektiv taget det perspektiv som vores forskningsmål at vi udelukkende i mødet med de to praktikere kunne skabe en social intervention. Vi tillægger det derfor betydning at vi med vores møde med praktikerne har skabt en refleksion i kraft af de spørgsmål vi har stillet.

Perspektivering

Foucault har i sin teori omkring epoker og epistemer argumenteret for at vi var på vej ind i en ny epoke med ændrede specifikke epistemer, som han dengang kaldte den postmoderne tid. Vi vil argumentere for, at den postmoderne tid som Foucault taler om, har været her i form af det vi kender som velfærdsstaten. Vi vil argumentere for at det som vi kalder for velfærdsstaten er ved at blive afløst af endnu en ny epoke, som vi vil benævne den neoliberale epoke. Hvor mange tegn og hvor meget sproget der skal være anderledes for at kunne argumentere at dette er tilfældet, er svært at sige, men vi argumenterer for at vi kan finde nok eksempler på at dette kunne være tilfældet, i form af de diskurser vi har analyseret os frem til i vores projekt. Men er vi måske endda endnu videre på vej ind endnu en ny epoke? Kan New Public Governance strømmingen være endnu en ny epoke, hvordan spiller begrebet verdensborger ind i dette? Er den på vej ind i vores samfund eller er det udelukkende på et teoretisk plan vi finder forskellige indikatorer på et samfundsskifte? Vi har på dette semester haft forelæsninger om forskellige samfundsformer og vi er blevet præsenteret for en argumentation for at New Public Governance er en formodet ny epoke, eller paradigme.

Men stadigvæk, når vi ser på vores projekt og praktikerne måde at anskue den unge med diagnose på og ser indikationer på at de neoliberale grundantagelser han trækker på, vil vi sætte spørgsmålstejn ved om det endnu er på det teoretiske plan eller om vi virkelig kan se aktuelle tegn i praksis på dette.

Ved at se på institutionelle tendenser og deres måder at tilrettelægge deres praksis på kan vi få en formodning om hvilken samfundsdiskurs der har en fremtrædende plads. I vores praksisundersøgelse ser vi tegn på New Public Governance i form af produktionsskolens visioner, og missioner, men vi har også analyseret os frem til en praksis der har fremtrædende diskurser på den neoliberale diskurs. Vi kan diskutere om epokerne i virkeligheden kan skifte på så relativt kort tid. De tre epoker som Foucault har arbejdet med i sine anskuelser på historien, har strakt sig over en del årtier og nu har vi en formodning om at siden Foucault fremlagde sin teori om epistemer, har

vi allerede overstået den epoke Foucault kalder for postmoderne, er midt i en neoliberal epoke og måske på vej på ind i ny – New Public Governance.

Kan epoker overlappende hinanden på så kort tid i vores samtid, vi ser i hvert fald strømninger derpå. At skifte til et andet samfundssystem, formoder sker over tid. Det drejer sig om diskursernes kamp mellem hinanden. Det drejer sig om hvilke diskurser der vinder. Lige nu står kampen, ifølge os, om den neoliberale diskurs hvor det er markedsøkonomien der dominerer eller om det er New Public Governance der med sine epistemer om medborgerskab vil overtage tidens diskurs. Hvad der vil ske, kan vi ifølge Foucault, først rigtig se, når tiden er gået og samtiden bliver til fortiden og dermed kan analyseres i fremtiden.

Proces beskrivelse

Vi har i forbindelse med vores første akademiske projekt på Sociale Interventions studier, gjort os nogle erfaringer. Vi har både fået nogle personlige erfaringer og også omkring selve udarbejdelsen af projektet.

I løbet af vores første semester på Sociale Interventionsstudier har vi haft vores forskellige udfordringer. Det har været nyt og ukendt for os begge at starte på en universitets uddannelse, da vi hovedsageligt begge kommer fra praksis.

Vi har begge oplevet at blive inspireret og frustreret, og vi har hver især haft vores personlige udfordringer af forskellig slags.

Starten på vores projekt var præget af forvirring og manglende viden om hvad der blev forventet af os. Det har selvfølgelig haft nogle konsekvenser, både for oplevelsen af projektarbejdet, men det har også haft nogle konsekvenser for vores opgave.

Vi havde nok forestillet os en anderledes proces, en proces hvor vi blev grebet af vores valg af problemstilling, som vi begge var begejstret for. Det blev dog anderledes end vi havde regnet med på. Vi kom af ovenstående grunde for sent i gang og har oplevet at være meget frustreret i vores skriveproces. Det har betydet at vi har arbejdet med et tidspres der til tider har føltes overvældende.

At vi alligevel har udarbejdet et projekt ser vi som resultatet af hårdt og målrettet arbejde. Og det i sig selv er tilfredsstillende.

Under andre omstændigheder ville vi nok have udarbejdet et andet slags projekt, som måske ville have haft nogle endnu mere uddybende analyser og teorier og hvor vi ville have haft mere tid til at

runde endnu flere emner og problemstillinger end vi oplever vi har gjort. Disse erfaringer vil vi tage med os til næste projekt og samle vores erfaringer til forhåbentlig ny viden, som kan hjælpe os til en endnu bedre projektskrivningsproces.

Litteraturhenvisning:

Brinkmann, Svend; Tanggaard, Lene: ” Kvalitative Metoder – en grundbog”. Del 1, kap. 1, s. 29-53, Hans Reitzels forlag 2010.

Fairclough, Norman: ” Discourse and Social Change”, Polity Press, 1992.

Fairclough, Norman: ”Kritisk diskursanalyse”. Hans Reitzels forlag, 2008.

Heede, Dag: ”Det tomme menneske – introduktion til Michel Foucault”. Museum Tusulanums forlag, Københavns universitet, 2012. 1. udgave 1992.

Hildebrandt , Steen: ” Mellemmenneskelig og global bæredygtighed ”, i Illeris, Knud (red): Læring i konkurrence staten - et kapløb eller bæredygtighed”, Samfundslitteratur, 2014.

Järvinen, Margaretha & Mik-Meyer, Nanna (red): ” At skabe en klient-institutionelle identiteter i socialt arbejde. Hans Reitzels forlag, 2003.

Jørgensen, Marianne Winther & Phillips, Louise: “ Diskurs Analyse – som teori og metode”, Samfundslitteratur, Roskilde Universitetsforlag, 1999.

Krøjer, Jo: ”Kritisk forskning og forskellige forandringsperspektiver”, En teoretisk tilnærmelse, i Nordisk udkast, årg. 34/2, s. 25-37, 2006.

Osborne, Stephen P: ”The (New) Public Governance: a suitable case for treatment?”, 2010.

Pestoff, Victor & Brandsen, Taco: ”Public governance and the third sector: opportunities for coproduction and innovation”, 2010.

Rasmus, Willig & Østergaard, Marie: ” Sociale patologier”, Hans Reitzels forlag, 2005.

Thyssen, Ole: ” Michel Foucault – Magtens blik”, Informations forlag 2013, 1. ebogudgave.

Bilags afsnit

Bilag nr. 1

Sekvens 1:

”Jeg tror som egentlig eh... tror jegikke at hvad skal man sige forvaltningen har opstillet decideret krav til hvordan vi skal håndtere det her, ikke så vidt jeg ved altså det vi skal gøre er jo , vi skal jo et eller andet sted forsøge at få mødt de her unge mennesker hvor de jo er i deres hverdag, vi kan jo ikke gå ind og sige at nu skal det være sådan for der er de måske ikke (men hvad så der er ikke noget papirarbejde, der er ikke nogen handleplan?) jo jo som udgangspunkt så hedder det sig jo altså når vi eller får nye ind så får vi jo en forløbsplan hvor der jo som udgangspunkt står hvis man har nogen problematikker, så bliver vi gjort opmærksom på det altså såen så vi kan forberede os en lille smule på --- hvordan skal den enkelte håndteres såen individuelt set.

Sekvens 2

”...ja, så står der øh at man måske har svært ved at koncentrere sig ret meget mere end 12 min. af gangen eller man, det kan som sagt være alt muligt forskellige problematikker de forskellige de arbejder med.....”

Sekvens 3

”...Ja, men det havde sådan set af konsekvenser at vi måske harer nødt til at skal have indskrevet den her elev på en anden aftale end værende ordinær i virkeligheden, sådan at det vil sige at man har nogle lidt andre vilkår, hvis man ikke er i stand til at være her i 32 timer om ugen øhm så kan man ikke være en almindelig produktionsskoleelev, så kan man så, så kan kommunen købe sig en plads herinde, der så er tilpasset den individuelle unge....”

Sekvens 4

”..altså vi får, altså jeg vil sige at øh, jeg forsøger egentlig lidt ...ikke.....hvad skal man sige og lægge for meget i den der diagnose og prøver egentlig mere at håndtere dem som værende... hmm ...altså en normal ung, der måske selvfølgelig har nogle udfordringer som vi selvfølgelig i ny og næ skal tage lidt hensyn til men men men egentlig forsøger ikke den store forskelsbehandling.(nej) det det, synes egentlig ikke det er nødvendigt ((har et meget lavt toneleje, kommer ligesom i baggrunden)).”

Sekvens 5

[

...”og også i mit tilfælde hvor jeg stadigvæk er meget ny i det og ikke har sådan helt inde i systemet og har jo stadigvæk ikke noget at håndtere så mange af de her sager eller hvad man skal kalde dem til at være ordentlig stive i at sådan her gør vi og det gør vi ikke og jeg er helt sikker på at jeg nok skal komme til at rende panden mod en mur et par gange indtil jeg ligesom finder ud af eh nå ja men den her type håndtere vi sådan her eller bedst muligt sådan her og nogen andre problematikker på en anden måde altså, så, så så der har jeg selvfølgelig utroligt meget jeg skal lære..”

Sekvens 6

”...Jeg synes også, altså at man måske for, herhjemme er det måske lidt nemmere at få lov til og ikke rigtig have nogen ambitioner på sine egne vegne, hvis du forstår hvad jeg mener. ((taler med lange pauser mellem ordene)). Altså der er ikke, jeg tror...det der med at blive holdt fast i at nu har man på en eller anden måde valgt, eller gjort sig nogen overvejelser om at det her kunne jeg famne godt tænke mig ... får man rykket på det, der har jeg lidt på fornemmelsen at det man måske nok ikke helt og nu snakker vi måske nok mest om mange af de typer som vi får herover, for de almindeligt normalt fungerende der ryger igennem gymnasiet og universiteter og får sig en uddannelse og alt sådan noget.”

Sekvens 7

(så det du siger er at de unge, som der har fået den her diagnose gemmer sig lidt bagved) jeg skærer ikke alle over en kam (nej, nej, nej) jeg siger der er i hvert fald

(men der er en tendens til at de ligesom..) det synes jeg

(men hvordan omtaler de sig selv, har du nogen eksempler hvordan de såen kan gemme sig, såen rent verbalt, hvad siger de?)

ja, men altså det eh, altså man kan sige det er sådan meget, altså ”ja nu kokser det oven i hovedet på mig, så nu må jeg hellere køre hjem, fordi aa, nu ved jeg at nu kan jeg mærke at der her diagnose jeg har fået den, den styrer mig for meget og så er jeg nødt til at trække mig det synes jeg lidt at jeg oplever faktisk øhmm. Det er stadig over utroligt kort tid

(ja, ja, det er ...alt med forbehold). Men det oplever jeg faktisk lidt at det er, det går hen og bliver såen en undskyldning for at det kan jeg ikke deltage i fordi, og det synes jeg da sådan set at det er lidt problematisk, fordi man på en eller anden måde også får ekskluderet sig selv.

Sekvens 8

“...jeg ved sgu ikke om vi har et samfundsideal der, der er helt væk fra hvad mange unge mennesker de tænker øh og øh..

(så hvordan, forklar lige, det synes jeg er meget interessant eh, kan du sådan lige ..)

ømm, ja, altså hvor starter det henne det her, starter det derhjemme eller hvad? Starter det måske derhjemme med at eh at maaaann måske lige er knap nok får de rigtige oplysninger, informationer hjemmefra, altså ligefrem ikke bliver opdraget derhjemme fra,

(altså hvordan man gebærder sig eller)

lige præcis og hvad gør du i en eller anden given situation og er der nogen der er afhængig af at jeg møder op er der nogen der er afhængig af at jeg ikke møder op eller hvad er ideen med, med mit, hvad skal man sige øhh, eller med mine koncepter i en hverdag, og der tror jeg, der tror jeg famne at der er mange der ehmm, de kommer simpelthen for sent i gang med at gøre sig nogen overvejelser om hvad fanden er det jeg vil og hvor vil jeg gerne hen.”

Sekvens 9

“..altså jeg synes jo klart, og nu siger jeg det såen ud fra hvordan jeg ser det og der er ikke bundet op på statistikker eller noget som helst

(nej, nej det er også det vi vil)

men jeg mener altså at øhh henover de sidste 10 år er det eksploderet fuldstændigt og det og det og det er sgu efterhånden umm synes jeg det er også øhmm fuldstændigt min egen holdning af det, det er altså em, på en eller anden måde blevet noget man gemmer sig en lille smule bagved synes jeg, altså, og det er på en eller måde øhhh jammen både egentligt lidt den unge som måske har fået den her diagnose, men sgu også lidt familierne, synes jeg og de er meget hurtige til at sige, nå ja, men vi må også lige huske på at lille, en eller anden, har da også lige fået en diagnose, og, og det er sgu gået meget godt indtil før du fik den der diagnose så og der er jo ikke rigtig nogen der har set skævt til, men igen herover de sidste 10-12 år der har der mere normen end det er blevet ehmm, det er blevet såen end det blevet lidt som i gamle dag, der skulle sgu mere til før at man ligesom kunne sige, du har altså en psykisk sygdom, eller du har et eller andet...”

Sekvens 10

“(men hvordan omtaler de sig selv, har du nogen eksempler hvordan de såen kan gemme sig, såen rent verbalt, hvad siger de?)

ja, men altså det eh, altså man kan sige det er sådan meget, altså ”ja nu kokser det oven i hovedet på

[

mig...

(ok, og så er det bare iorden...)

sså nu må jeg hellere køre hjem, fordi aa, nu ved jeg at nu kan jeg mærke at der her diagnose jeg har fået den, den styrer mig for meget og så er jeg nødt til at trække mig

(det er faktisk det man kan opleve helt ehh.....ja ja)

det synes jeg lidt at jeg oplever faktisk øhmmm. det er stadig over utroligt kort tid

(ja, ja, det er ...alt med forbehold).

Men det oplever jeg faktisk lidt at det er, det går hen og bliver såen en undskyldning for at det kan jeg ikke deltage i fordi , og det synes jeg da sådan set at det er lidt problematisk, fordi man på en eller anden måde også får ekskluderet sig selv.”

Sekvens 11

Altså jeg sige at det jeg egentlig bedst kan lide her med de unge mennesker og det er de unge mennesker og det er simpelthen arbejdet med ehøh og på en eller anden måde øh få dem til at indse at ehh at de har også et liv og de kan også noget og det er bare et spørgsmål om man sætter sig ned og prøver og før man har prøvet så skal man ikke sige at man ikke kan , for man er simpelthen nødt til at prøve sig selv af først i alle mulige mærkelige situationer eh og der er ehh somme tider virker det, somme tider virker det ikke – så starter vi forfra – eller også prøver vi noget andet”

Sekvens 12

“...såen i det hele taget bare at ehh, når man er her så er det også såen lidt et spørgsmål om at man man arbejder ud fra at man er nødt til at møde op hver dag, altså du er simpelthen nødt til at være her hver dag , du er, altså møde stabilitet er en af de ting der er ekstremt vigtige for dem der går her, det nytter simpelthen ikke noget at man er her to dage og så er man væk i tre dage og så er man tilbage igen i to dage. For så spilder man sin tid her og det der er med produktionsskolerne er vi altså – en elev har et års produktionsskole tid, når den tid er overstået så er det slut, og så er det videre ud i noget andet...”

Sekvens 13

“...så kan det jo også engang imellem også godt være svært og ehh ... og arbejde med dovenskab
(ja, ...og det, det er simpelthen bare det du synes)

altså det, det dovenskab i ehøhh og det kan godt være at det ikke er det rigtige ord at bruge men så manglende foretagsomhed, jeg mener du har fået en besked og .. der sker ikke noget, - du bliver

[

siddende på din røv – ik! Og hvor jeg tænker .. du har sgu da lige fået at vide hvad du skal lave så skal du da ikke komme 5 min efter og spørge hvad det var hvad jeg skulle, fordi vi har lige to mand siddet og snakket om .. det skal du i gang med, og så, så skal der sgu bare handles og det kan det, jeg ved sgu ikke helt præcist hvordan det ehhh kan være og hvordan det helt præcist hænger sammen med at, at man undlader at sætte i gang. Ehmøø og det skal jeg selvfølgelig også på en eller anden måde være bedre til og øhmm Og håndtere den her lidt manglende handlekraftighed i gang imellem som der selvfølgelig er mange af de unger der ikke besidder øhh....”

Sekvens 14

”Jamen vi bruger faktisk noget tid på morgenmøderne, og eleverne kender jo alle sammen en eller anden der ligger derhjemme. Vi må jo ikke rette henvendelse, det er jo for opsøgende. ” ”Men hvis vi kan få nogle af dem derude til at sige ”Jamen jo Poul ligger derhjemme på sofaen og fiser den af på sofaen, det er fandme for åndsvagt, han kan da lige så godt komme med herover”. ”Så har vi lavet den at hvis de får revet en op af sofaen og de er her i hvert fald 1 måned siger vi, så giver vi lige 2 biograf billetter og det er jeg sku ikke for flov til at indrømme”. ”Så kan de jo tage en tur i biffen og socialisere sig, for det første så har mange af dem faktisk ikke engang råd til det, eller de har ikke tid. Så er det sku meget fedt at de lige kan komme ud af hullerne”. ”Så det har vi haft stor succes med”.

Sekvens 15

Oplever du så at f.eks. en diagnose giver et twist til hierarkiet hos de unge? Er der et hierarki? Oplever du de unge tiltaler dem selv på en bestemt måde?

”Jeg synes sku ikke at det er diagnosen der har betydning for noget som helst. De snakker aldrig om det.”

Heller ikke dem selv?

”Ah jo, der er jo nogle der har øvet sig i 18 år på at sige ”Jamen hey tag nu mest hensyn til mig.” Det prøver jeg nogle gange at arbejde bevidst imod for hvad sker der så når de skal f.eks. have arbejde? En arbejdsgiver er da pisse ligeglad med hvad der står i dine papirer, næsten. Men selvfølgelig, hvis du har en diagnose så har du da nogle udfordringer og så skal du selvfølgelig have et sammenstrikket job, flexjob f.eks.”

Sekvens 16

”Altså Anders(kollega) burde sku have så mange diagnoser som jeg kender ham fra han var dreng. Jeg har sku da små OCD, der er sku da nogle ting der skal stå sådan og sådan for ellers fungere det sku ikke for mig.” ”Men nej herude snakker vi sku ikke så meget om det”(Diagnoser)

Vi snakkede lidt med Anders om det når i får en ny elev og så står der i elevens papirer om en evt. diagnose. Mener du at det er en fordel eller ulempe at kende til dette inden du møder den unge?

”Den er jo spændende, for den har vi jo i personale gruppen tit. Altså som udgangspunkt så ligger det stykke papir lodret de første 14 dage. Jeg kigger dårligt nok på det, jeg kigger lige på det øverste for der står noget om en mentor eller en vi skal have fat i hvis de bliver væk og sådan. Det bliver ellers bare skimmet. Jeg gør det udelukkende fordi uanset hvordan jeg vender og drejer det så er jeg for udtaget på en eller anden måde. Det vil jeg fandme ikke. For det er den holdning de er blevet mødt med i mange år. Det er sku tit jeg oplever at, der står i papirerne et eller andet om den her unge men det passer sku ikke. Det er som om den unge bare er blevet tildelt den her diagnose af en eller anden mærkværdig årsag. Men når det spidser lidt til og jeg tænker: ”Hvad fanden er det for en adfærd?” så kan jeg godt finde på at gå ind og kigge i papirerne og sige: ”Nåå ja okay der er noget om snakken.” ”Men egentlig så vil jeg behandle dem ens fordi det vil en arbejdsgiver også gøre i 9 ud af 10 tilfælde. Det tror jeg helt bestemt. Og så også for ikke at være forudan taget. Det er sku mest for deres skyld jo.”

Sekvens 17

Der er selvfølgelig sket en samfundsændring, det er helt 100. Det er sjovt for Anders og jeg sidder og griner over det for vi er sku fra landet og der gjorde man det satme sådan at hvis man sagde da så sagde man også det og sådan var det bare. Der var ikke noget med ”Hvad vil du? Vil du det her eller det her?” ”Vil du holde sabbatår?” ”Vil du have en uddannelse?”. Der er en tendens til at man kan gøre lige hvad man vil. Man kan blive taget med på råds og det er rigtig fint til en vis grænse mener jeg, for der er noget et menneske på 10-12 år ikke er i stand til at vurdere. Hvis du spørger mig. Det har man ikke nok livsindsigt til at kunne svarer på hvad der er bedst for en selv. ”

Sådan som jeg hører det så er det krav der bliver stillet til de unge?

”Ja det har du ret i. Det hænger vel sammen med... ja hvordan fanden skal jeg næsten sige det. De skal jo være voksne før tid faktisk. Det forventer vi jo alle sammen. ”Hvor vil du hen?” ”Vil du derhen?” ”Hvor ser du dig selv når du er 28?” Jamen altså slap dog af. De er jo stadig i gang med at undersøge gyngen i frikvarteret. Lad dem nu lige. Og i takt med det er sket så tror jeg at ansvaret er blevet skubbet en lille smule væk hjemmefra. Man lader måske folkeskolen opdrage. Det gjorde man sku ikke rigtig bare lige for 20-25 år siden.”

Sekvens 18

Hvad synes du der er de vigtigste mål med dit arbejde? Og svære?

”Jamen det er jo altså at gøre en forskel for dem alle sammen. Det er det der er det mest interessante, mest spændende og det der får mig til at stå op hver morgen. Men det er satme også det der er sværest. Og når det er sagt må jeg ikke have forhåbninger på nogens vejne. Eller jo det må jeg godt men så bliver jeg jo bare skuffet. Det skal jeg passe lidt på med. Det var noget af det første jeg lærte. Det er da også en drivkraft. Og jeg skal da sidde sådan her og sige: ”Jeg har da ikke forventninger på dine vejne, det har du vel selv.” Men selvfølgelig har jeg det. Selvfølgelig. Men man skal satme styre sig. Man er nødt til at trykke på reset når man kører hjem. Det er lidt af et farligt og følsomt job. Man lærer dem jo at kende og nogle kommer under huden. Nogle mere end andre.

Sekvens 19

Men du synes ikke der er en bestemt samfundsorden, om hvordan folk ser på en ung med diagnoser? Mener du at de har samme muligheder som andre for at bryde ud og blive til noget?

”Ja det mener jeg helt bestemt. Men der er selvfølgelig diagnoser du ikke kan skærer over i en kam. Men vi har ADHD og ADDD men en tung asperger eller en borderliner. De fleste med borderliner er sku tit tøserne og de fleste med asperger er mest gutterne. Jeg ved sku ikke hvorfor.”

”Altså Anders(kollega) burde sku have så mange diagnoser som jeg kender ham fra han var dreng. Jeg har sku da små OCD, der er sku da nogle ting der skal stå sådan og sådan for ellers fungere det sku ikke for mig.” ”Men nej herude snakker vi sku ikke så meget om det”(Diagnoser)

[

Bilag nr. 2

Interviewguide til praktikere på Produktionsskolen Egelykke

Problemformulering:

Hvilken betydning tillægges diagnosen i mødet med en ung på en
produktionsskole?

<p><u>Intro</u></p>	<p>Vi kommer fra RUC og er ved at skrive et projekt om den bestemte tiltale der er overfor diagnosticerede i vores samfund.</p> <p>Der er ikke noget, vi synes, der er forkert at sige.</p> <p>Interviewet kommer til at fungere som en slags løs samtale, hvor vi ønsker at forstå, og høre om dit arbejde med diagnosticerede unge.</p> <p>Du skal ikke være bange for at bringe ting på banen, som du mener ikke kan have relevans for os, alt hvad du oplever (indenfor emnet) er af interesse.</p>
<p><u>Interviewere</u></p>	<p>Mit navn er -, og det her er -. Vi vil foretage interviewet. Jeg vil lede ordet, og -- vil byde ind en gang I mellem.</p>

<u>Optagelse</u>	Interviewet bliver optaget og senere skrevet ned på papir.
<u>Tid</u>	Er der et tidspunkt, hvor vi bliver nødt til at stoppe interviewet? Vi regner med at det tager ca. 1 – 1 ½ time.
<u>Spørgsmål</u>	Har du nogle spørgsmål inden vi går i gang?

<u>Emner</u>	<u>Forskningsmæssig relevans</u>	<u>Spørgsmål</u>
Præsentation	Interessen i hvor længe informanten har arbejdet med diagnosticerende og hvordan denne kom	Kan du fortælle lidt om dig selv? Hvad er din faglige baggrund? Hvor kom din

	ind i dette felt	<p>interesse fra at arbejde med diagnosticerede?</p> <p>Hvad er din tilknytning/kendskab til lokalmiljøet?</p> <p>Bor du i området?</p>
<u>Udvikling</u>	<p>Udviklingen i hvordan synet er på de diagnosticerede, er der en udvikling?</p> <p>Negativ/positiv retning</p>	<p>Kan du fortælle lidt om de elever du har at gøre med?</p> <p>Hvor lang tid har du været tilknyttet?</p> <p>Føler du at, du har bedre tilknytning til nogle elever end andre?</p> <p>Hvis ja: Mener du at, det har noget at gøre</p>

		<p>med at den enkelte elev har en diagnose?</p> <p>Hvad synes du der er det vigtigste i dit mål med dit arbejde?</p> <p>Mener du, at der er forekommet en ændring i dit/dine mål i takt med hvordan vores samfund udvikler sig?</p> <p>Mener du at, der er en ændring i synet på folk med diagnoser i vores samfund i dag end der var da du</p>
--	--	---

		påbegyndte dit pædagogiske arbejde?
<u>Målgruppe</u> <u>n</u>	Faglighed – boglig vs. praktisk orienteret. Engageret vs. uengageret Er der en fælles forståelsesramme om eleverne på tværs af faglighederne?	Er jeres krav højere/lavere til de unge der ikke/har en diagnose? Hvilke typer af elever møder du i dit arbejde? Hvordan er eleverne at arbejde med? Hvor meget teknisk viden har eleverne

		<p>når de kommer?</p> <p>Oplever du igennem dit arbejde, at en diagnose har betydning for elevernes engagement?</p> <p>Oplever du at eleverne er engagerede?</p> <p>Hvor mødestabile, lærenemme, interesserede i faget, dygtige synes du at eleverne er?</p>
<p><u>Vores samfund i dag</u></p>	<p>Igen udvikling men også hvordan synet er på de diagnosticerede. Er der flere muligheder/begrænsni</p>	<p>Har i et samarbejde med nogle organisationer ift. Hvis der opstår problemer med jeres</p>

	<p>nger for dem? Hvordan møder de, de diagnosticerede? Er der en forforståelse og/eller erfaring med at disse elever er problematiske?</p>	<p>elever? Hvad er din erfaring med om diagnosticerede unge er mere udfordrende end ikke diagnosticerede?</p>
<p>Skal synet ændres? Kan man ændre det? Hvordan?</p>	<p>Hvad gør de for at, ændre synet? Hvis de mener det skal ændres? Mener de at, de unge diagnosticerede bliver og tiltaler sig selv i en bestemt retning?</p>	<p>Mener du, at de diagnosticerede omtaler sig selv på en bestemt måde i forskellige situationer? Hvis ja: har du et eksempel? Hvad er din rolle i forbindelse med om</p>

		<p>de så omtaler sig selv på en bestemt måde?</p> <p>Mener du, at du selv og/eller dine kollegaer omtaler de diagnosticerede på en bestemt måde?</p> <p>Hvad er den sværeste del af dit arbejde?</p> <p>Er der nogen situationer hvor du føler at det er nemmere bare at give op?</p> <p>Hvad kan du bedst lide ved dit arbejde?</p>
--	--	--

<u>Utopi</u>	Hvis du selv skulle bestemme, hvordan mener du så et samfund burde være ift. Til diagnosticerede? Findes der overhovedet et samfund hvor	Hvordan ville du beskrive det optimale samfund?

<u>Afsluttende</u>	Til slut, er der noget du finder relevant som vi har glemt at spørge om? Er der noget, du gerne vil tilføje?
---------------------------	---

<u>Opfølgning</u>	Må vi eventuelt tage kontakt igen, hvis der er noget vi får brug for at følge op på?
<u>Tak</u>	Tusind tak for din tid. Det har været en stor hjælp for projektet. Du må endelig tage kontakt til os, hvis du får nogen spørgsmål.

Bilag nr. 3

Produktionsskolens Vision

Vision:

Vi vil opleves som en lokalt førende medspiller i bestræbelserne på, at flest mulige unge i målgruppen påbegynder og gennemfører en ungdomsuddannelse. Vi vil kendes på kvalitet, professionalisme og oprigtighed i opgaveløsningen. Vi vil udvise høj etik og moral overfor de elever og familier, der har brug for skolens tilbud. Vi vil kendes på sikkerhed, ligeværd og respekt for det enkelte menneskes udviklingsmuligheder.